

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 985

HET AVONTUUR IN AMSTERDAM.

fr. 1.50

Niemand zou ook maar een seconde hebben kunnen gelooven, dat die twee eenvoudige lieden dezelfde personen waren, als die deftige vreemdelingen die het huis waren binnengegaan.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het avontuur in Amsterdam.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET BAL BIJ DEN HERTOG VAN DEVONPORT.

De vensters van het prachtige, groote huis van den Hertog van Devonport aan de Winchester Road te Londen waren alle helder verlicht.

De beide deuren, die toegang tot het huis verleenden, stonden wijd open, en van de straat af kon men, ziende langs het breede oprijpad, een blik werpen in de schitterend verlichte hall, waar rijk uitgedoste bedienden druk heen en weder liepen, teneinde de kleederen in ontvangst te nemen van de gasten, die nog voortdurend in dure automobielen en taxis werden aangevoerd.

Boven den ingang straalde een electrische lamp haar verblindend wit licht uit, en overgoot ook een groot gedeelte van den voortuin met haar schijnsel.

De deur van het hooge vergulde hek, dat den tuin omsloot, was eveneens geopend, en onophoudelijk reden daar met een gedurfden klawprachtige auto's in, om stil te houden voor het lage bordes, daar hun gasten af te zetten, vervolgens om het huis heen te rijden,

en dan weder door een hek aan de achterzijde te vertrekken.

Alles was zoo nauwkeurig geregeld als een uurwerk en er had volstrekt geen opstopping van voertuigen plaats.

Zoodra men in de hall was aangekomen ontwaarde men op den achtergrond het begin van de prachtige, dubbele trap, die in twee bogen naar de eerste verdieping liep, en uitmondde op een breede gaanderij, van welker balustrade eenige kostbare wandtapijten afhingen, tafereelen uit de Kruistochten voorstellende en welke van geslacht op geslacht van den eenen Devonport aan den anderen waren overgegaan.

Links en rechts bevonden zich eenige fraai gebeeldhouwde eikenhouten deuren; tusschen de beide helften van de trap was een geweldig groote schouw gebouwd, die thans echter geen dienst deed, want het was een warme avond.

Hier en daar stonden gemakkelijke zitmeubelen, afgewisseld met zware tafels, en aan den voet van de trap stonden ter weers-

zijden twee prachtig bewerkte, koperen harnassen, dateerend uit het begin van de 15e eeuw.

Een der zijkamers was ingericht als vestiaire en hier wachtte een corpulente bediende, door een helper bijgestaan, de gasten af, teneinde hun overgoed in bewaring te nemen.

Vervolgens, na deze vestiaire weder te hebben verlaten, bestegen de gasten de trap, met een dikken wijnrooden looper bedekt, om ten slotte op de breede gaanderij te worden begroet door Hertog Vivian Devonport in persoon, of door zijn gade, Beatrice, een nog schoone vrouw, ondanks haar vijftig jaren.

Een eind verder op de gaanderij openden zich de breede deuren van de groote balzaal, en daar bevonden zich reeds een paar honderd gasten.

In een soort loge had een orkest van twaalf man plaatst genomen hetwelk dansmuziek ten beste gaf, en zoo vooruitstrevend was de gastheer, dat nu en dan zelfs de schrille tonen van een jazz weerklonken. Dat was ten behoeve van de jeugd, maar de ouderen van dagen, ten minste zij, die erkennen wilden dat zij niet meer in hun beste jaren waren, bepaalden zich tot de ouderwetsche juist weer in zwang gekomen wals, en nu dan zag men zelfs een statige quadrille dansen.

De zaal was schitterend verlicht door een drietal elektrische lichtkronen, die van het plafond afhingen, beschilderd door een der eerste kunstenaars uit den lande.

Door een paar zijdeuren kon men in de souperzaal komen, maar ook in een klein nevenzaaltje waar een koud buffet was aangericht voor diegenen onder de gasten die niet tot het souper waren uitgenoodigd en die desniettemin den inwendigen mensch wilden versterken.

Men vond daar op zilveren schotels, koude fazant in gelei, kunstig voorgesneden, allerlei pasteien, sandwiches, belegd met zalm, caviaar, olijven, en andere lekkernijen.

In een aantal champagnekoelers stonden flesschen koud te worden, en twee bedienden waren alleen aangewezen, de gasten die het wenschten, van het kostelijk nat te bedienen.

Daar de Hertog van Devonport gerangschikt werd onder de meest vrijzinnige mannen van zijn tijd, behoorden zijn gasten ook tot ver uiteenlopende kringen der maatschappij.

Men zag daar Hoogerhuis-leden, die dus tot den hoogsten adel behoorden, zoowel als journalisten, schrijvers, en ministers, geneesheeren en kunstenaars op allerlei gebied.

Ook schitterden er vele uniformen van de land- en van de zeemacht.

De dames waren allen in prachtige toiletten gestoken, en velen droegen hun geheelen schat aan diamanten aan hals en armen.

Het was ongeveer tien uur in den avond, toen de zwaargebouwde bediende die aan den zaalingang stond en een prachtig, blauw-fluweelen costuum droeg met zilver afgezet, met zijn staf op den grond stampte en met stentorstem aankondigde: „Zijne Hoogheid de Radjah van Sholapur”.

Aller oogen wendden zich naar den ingang waar op dat oogenblik de gedaante zichtbaar werd van een slank, krachtig gebouwd man, in den bloei van zijn leven, met een eenigzins somber, donkerbruin gezicht, een vollen zwarten knevel waarvan de punten omhoog waren gedraaid, en gekleed in het gewaad van zijn land.

Hij droeg een wit zijden overkleed, dat bijna tot aan de knieën reikte, en om het middel werd dichtgesnoerd met een zijden gordel, eenige malen om het lichaam geknoopt en die op den linkerheup in een paar sierlijke kwasten neerhing.

Daaronder was een pantalon te zien, eveneens van witte zijde, die naar de enkels langzaam nauwer werd, en met een breede zilveren bies was versierd.

De voeten waren gestoken in een soort muilen van juchtleider, waarvan de punten een weinig waren omgekruld.

Op het hoofd droeg de Radjah van Sholapur een sierlijk gewonden tulband, waarop een groote reigerveer prijkte, die door een smaragd werd vastgehouden.

Hij droeg een keten met groote gouden schakels om den hals, waaraan de orde van den Witten Olifant was bevestigd, en voor het overige was zijn borst bezaaid met de kostbaarste ridderorden, waaronder een groote ster, bestaande uit louter diamanten en robijnen en die fonkelde als een kleine zon.

Maar behalve deze orden was er een aantal zeer groote diamanten op zijn kleederen gestoken.

Het geheel maakte een overweldigenden indruk, en er ging een zucht van bewondering door de zaal — vooral onder de dames.

Alsof hij zich volkomen onbewust was van den indruk dien hij verwekt had, schreed de Radjah met trotsche houding door de zaal, op eenige passen afstand gevolgd door zijn secretaris, een nlander van hooge geboorte, die hem met een aantal bedienden naar Londen

vergezeld had.

Onder de gasten, die den Indiër vol belangstelling met de oogen volgden bevonden zich twee heeren, die niet ver van de deur naar de buffetzaal tegen den muur van de danszaal geleund stonden, half verborgen door een grooten palm.

De eene kon ongeveer veertig jaar zijn — misschien eenige jaren ouder en had een prachtig geteekend, eenigszins zwaarmoedig gelaat, waarop echter nu en dan een spottende glimlach verscheen, die de groote grijze oogen een oogenblik deed schitteren.

Het volle haar, eenvoudig achterover gekamd, begon aan de slapen een weinig te grijzen, maar de kaarsrechte, gespierde gestalte bewees dat deze man zijn lichaam krachtingmaalenig hield, door trouw aan sport te doen.

Zijn metgezel was veel jonger, vijf of zes en twintig jaar wellicht, en had een rond blozend gezicht waarin een paar heldere, blauwe oogen schitterden.

Deze beide mannen waren John Raffles, de lang en vruchteloos gezochte vijand van Scot and Yard, en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Natuurlijk was hij hier in het huis van den Hertog van Devonport niet in die hoedanigheid ontvangen.

Hij had een uitnoodiging gekregen als Lord William Aberdeen, en Charles Brand fungeerde in die kwaliteit als zijn secretaris.

Zij volgden beiden met hun blikken den Indiër op diens weg door de zaal, waar hij als een komeet van de eerste grootte verscheen was, toen Brand op zachten toon opmerkte:

„Je hebt er niet te veel van gezegd, Edward, de diamanten van dien bruinen sinjeur zijn inderdaad fabelachtig!”

„Niet waar?” hernam Raffles glimlachend. „Ik geloof niet dat er hier te Londen twee personen zijn, die kunnen bogen op een verzameling, als waarvan onze vriend ons hier een gedeelte vertoond!”

„Wat?” riep Brand verbaasd uit. Een gedeelte? Is dat dan nog niet eens alles?”

„Bij lange na niet! Alleen aan orden heeft hij er wel vier of vijfmaal zooveel! Ik weet niet waarmede de goede man al niet begiftigd is! Hij bezit de Abessinische „Orde van het teeken van Salomon” welke in het jaar 1874 door Koning Johannes werd gesticht. Hij heeft de „Orde van de Kroon van Beieren”, hij heeft de Braziliaansche „Orde van Don Pedro de Eerste” die in 1826 gesticht werd door den Keizer, en waaraan het goud niet gespaard is!

Maar denk niet dat ik nu al uitgesproken ben want ik begin pas. Ongeveer tien jaren geleden werd hij begiftigd met de Chineesche „Orde van den Dubbelen Draak”. Je kunt hem links op zijn borst zien — dat vierhoekige geel geëmailleerde schild waarop zich twee draken bevinden. Voorts bezit onze man de Grieksche „Orde van den Verlosser”, de Engelsche „Orde van den Distel”, de „Orde van den Kouseband”, die van „St. Michaël” en „St. George”, en natuurlijk ook die van „De Ster van Indië”. Ook deze draagt hij op dit oogenblik — het is die vijfvoudige ster, rijk met diamanten bezet, boven het ovale medaillon van Onyx, waarin het portret van Koningin Victoria is gesneden!”

„Maar mijn hemel!” riep Brand uit, „dan is die man een levende verzameling van ridderorden!”

„O, ik ben er nog niet, mijn waarde! Onze vriend heeft zeer veel gereisd en als men verre reizen doet, kan men niet alleen heelwat verhalen, maar men brengt er soms aardige geschenken van mede terug! Ik zou bijvoorbeeld nog kunnen aanhalen de „Kroonorde van Italië”, de „Mexikaansche Orde van den Adelaar”, de Oostenrijksche „Orde van Elisabeth Theresia”, en die van den „Heiligen Stephanus”, welke hij nu niet draagt.”

„Nu zul je er wel zoo ongeveer zijn?”

„Ik vraag verschooning! De Radjah is bovendien nog de gelukkige bezitter van de „Orde van de Zon en de Leeuw”, welke in het jaar 1808 werd ingesteld door den Shah van Perzië, Feth Ali, de Poolsche „Orde van den Witten Adelaar”, de „Orde van de Ster van Roemenië” en nu komen de Russische orden aan de beurt. De oude Russen van het oude regime waren heel sterk in gouden en diamanten onderscheidingsteekenen! Daar is b. v. de „Orde van St. Andreas”, de „Orde van den Heiligen George”, en die van den „Witten Adelaar”, al welke fraaie zaken onze vriend de zijne kan noemen! Maar ook in Siam schijnt hij gaarne gezien te zijn, want hij is een der negen personen, die alleen gerechtigd zijn om de „Orde der negen steenen” te dragen. En om nu niet al te droog te worden in mijn opsomming zal ik je de elf Spaansche, de vier Turksche, de twee Zweedsche en de Venezulaansche Orden maar besparen, welke de Radjah eveneens bezit.”

„Maar hoe is hij toch aan al die prachtige zaken gekomen?” vroeg Brand verbaasd.

„O, dat gaat voor de gekroonde hoofden zeer gemakkelijk!” antwoordde Raffles glimlachend. „Onze man was zelf nog al gul met

het wegschenken van Orden van zijn eigen land, en — de eene beleefdheid is de andere waard! Hij heeft bijna alle hoven van Europa en bovendien een groot aantal in het verre Oosten bezocht, en hij is daar goed bedacht."

„Hoe komt hij eigenlijk hier verzeild?"

„Wel, ik geloof dat de Engelsche Regeering haar wensch had te kennen gegeven, om eens een paar zoogenaamde onafhankelijke vorsten van Engelsch Indië hier te zien. Je weet natuurlijk evengoed als ik, dat het ginds begint te spoken, en dat er iets broeit onder de Inlandsche bevolking. De regeering heeft zich zeker zelf willen overtuigen van de betrouwbaarheid der onderdanen van hare leenmannen daarginds.

En daarom vertoeft er nu een drietal van deze Radjahs in ons land. Een is er hier in de zaal, de anderen maken een tournee en krijgen onze maritieme werken en onze munitiefabrieken te zien, om een goed denkbeeld van onze macht mede naar hun haardsteden terug te nemen."

„En de diamanten die de Radjah draagt?"

„Die zijn slechts in zekeren zin zijn eigendom — zij vormen de kroonjuweelen en hij is volgens eeuwenoude overlevering verplicht, om ze aan zijn opvolver over te dragen — verondersteld natuurlijk dat zij niet tusschentijds door een of andere oorzaak weg raken! Zij zouden bijvoorbeeld — kunnen worden gestolen!"

BATCO ^{DE} WERELD COUPONS

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

EEN ONVOORZIEN INTERMEZZO.

Raffles had zijn stem zoo zeer laten dalen bij het uitspreken van deze laatste woorden, dat Brand hem slechts met moeite kon vers. aan.

Maar hij wist met welk doel Raffles, zijn vriend, op het bal van Devonport was verschenen, en hij raadde dus meer dan hij hoorde wat Raffles zei.

Hij liet eveneens zijn stem tot een zacht gefluister dalen en hernam:

„Geloof je dat het mogelijk zou zijn, in deze volle zaal een paar van de grootste diamanten te doen verdwijnen?”

Raffles knikte bevestigend en antwoordde toen:

„De meeste zijn met kleine zilverdraadjes aan de zijde van het costuum vastgehecht, het zal niet moeilijk zijn er een of twee los te knippen, en te verdwijnen voordat de Radjah het verlies gemerkt heeft! Maar wij zullen nog een uurtje wachten want het moet eerst nog een weinig voller worden, — apropos, heb je al gedanst?”

„Nog niet, Edward!”

„Laat je dan door mij vooral niet tegenhouden, ik weet hoezeer je er op verzot bent, rond te springen als een jong kalf in de weide en ik zou je niet graag van dat vermaak be-rooven.”

„Edward, wij worden kwade vrienden als je op dergelijke wijze spreekt over de moderne dansen,” zeide Brand, terwijl hij zijn vriend lachend met den vinger dreigde.

„Dan zal ik er het zwijgen toe doen — en als je dan liever geen kalf bent, dan zal ik je met een kakkerlak vergelijken.”

„Maar wij springen in 't geheel niet meer!” riep Brand wanhopig. „Wij schuiven, wij zweven.”

„Ik dank je voor die inlichting, ik wist het niet. Daar zal ik dan vanavond eens speciaal acht op slaan, en wanneer naar waarheid en oprecht kan worden getuigd, dat ik jou heb

zien zweven, dan gaat er nog vannacht duizend pond naar een van onze ziekenhuizen.”

Brand verwijderde zich lachend en hoofdschuddend en Raffles zocht zijn heil in de souperzaal, waar hij de conversatie aanknoopte met een sneedje getruffeerde kalkoen, besproeid met een voortreffelijk glas Rijnwijn.

Er was ongeveer een kwartier verstreken toen Raffles plotseling het hoofd ophief.

Zijn aan alle mogelijke geluiden gewend gehoor had een eigenaardig geroezemoes opgevangen, verschillend van het geschuifel der honderden voeten, dat klonk als het geruisch van een verre branding.

Een oogenblik kwam het hem zelfs voor alsof de muziek had gezwegen, maar zij zette nu opnieuw in.

Het voetengeschuifel had echter opgehouden waar het stemgebrom werd integendeel hoe langer hoe sterker.

Nieuwsgierig begaf Raffles zich naar de groote danszaal, en tot zijn verwondering zag hij verscheidene personen druk door elkaar loopen, terwijl de Hertogin van Devonport met een bleek gelaat stond te praten met den Radjah van Sholapur, die hoog opgericht voor haar stond, zijn gebruind gelaat in een somberen plooi, en de dunne lippen opeengeknepen.

Raffles greep een zijner kennissen van de Windsor club, waarvan hij Vice-President was, en die snel voorbij wilde loopen, bij den arm en vroeg hem: „Wat is er in 's hemelsnaam gebeurd, dat de helft der gasten hier rondloopt, alsof zich zoeven een booze geest had vertoond?”

„Praat mij er niet van, waarde Lord! De Radjah van Sholapur is bestolen!”

„Wat zeg je daar?” riep Raffles uit, die een plotselinge beweging bijna niet had kunnen weerhouden. „Wat mist hij dan?”

„Een zijner grootste diamanten. Een steen

van minstens twintig duizend pond! Een steen, grooter dan een duivenei!"

En voor Raffles nog iets had kunnen zeggen, was zijn kennis verder gesneld, misschien om zoo spoedig mogelijk dit huis te verlaten, voor er politie gehaald zou zijn.

Er verscheen een eigenaardige trek op het gelaat van Raffles; hij wist wel wie den steen op dit oogenblik in zijn bezit zou hebben.

„Nu hoop ik maar,” bromde hij in zichzelf, „dat Brand bijtijds de plaat heeft kunnen poetsen. Het is een kranig stukje van hem en hij heeft mij er zeker mee willen verrassen.”

Maar juist op dat oogenblik verscheen op eenigen afstand zijn trouwe vriend, die met een ongerust gezicht naar hem scheen te zoeken.

Eindelijk had Brand hem in het oog gekregen.

Hij drong snel door een aantal der gasten heen, nam Raffles onder den arm en voerde hem naar een eenzame plek.

„Hoe onvoorzichtig van je om hier te blijven!” zeide hij op fluisterenden toon. „Misschien worden wij allen wel gefouilleerd. Heb je het ding tenminste goed verborgen?”

Raffles stond stokstijf stil en keek Brand in de hoogste verbazing aan, alsof hij zijn woorden niet verstond.

Toen zeide hij zachtjes:

„Wat is dat nu, heb jij dan den steen niet?”

Nu was de beurt aan Brand om Raffles verbaasd aan te zien.

„Toen ik het hoorde, dacht ik direct, dat jij de diamant reeds had weg genomen!” fluisterde hij toen.

„En ik heb juist hetzelfde van jou gedacht,” hernam Raffles. „Maar voor den drommel, als wij dan geen van beiden het gedaan hebben, wie deed het dan?”

„Dat mag je wel vragen! Wie is de onbeschaamde rekel geweest, die onder je duiven heeft geschoten?”

„Daar kan ik je geen antwoord op geven, en daar binnen schijnt men het al evenmin te kunnen,” antwoordde Raffles. „Zij loopen tenminste allen door elkaar alsof zij hun hoofd zijn kwijtgeraakt, en de Radjah schijnt de eenige te zijn die zijn kalmte heeft bewaard.”

Inderdaad, de Indiër stond nog op dezelfde plek met de armen over elkaar op de borst gekruist, met den secretaris naast zich.

Zijn gelaatskleur scheen een weinig lichter te zijn geworden en zijn donkere oogen hadden een dreigende uitdrukking.

Op dit oogenblik baande de oudste zoon van Hertog Vivian, de jonge Philip, in de

uniform van luitenant der lijfgarde, zich een weg door de gasten.

Hijzelf was ook zeer bleek en scheen voklomen den ernst van het geval te beseffen.

Hij had zooeven om de politie getelefoneerd en wendde zich nu tot den hoogen gast van zijn vader.

„Vergun mij Uwe Hoogheid, dat ik U naar een ander vertrek begeleid, waar gij beter in staat zult zijn, op Uw gemak aan de politie de noodige inlichtingen te verstrekken.”

De Indiër wendde zijn gebruid gelaat langzaam in de richting van den jongen man, en zeide met een diepe keelstem:

„Die inlichtingen kunnen zeer kort zijn, en ook in deze zaal worden gegeven, Sir; men heeft mij een diamant ontstolen — de grootste welke ik bij mij droeg — en tevens de kostbaarste. En dat is alles.”

„Maar hebt gij dan niemand gezien, die hem U heeft kunnen ontrukken?” drong Philip aan. „Hebt gij in 't geheel geen achterdocht? Kunt gij den diamant misschien verloren hebben?”

De Radjah van Sholapur haalde heel even de schouders op en zeide toen:

„Hier ziet gij het zilverdraadje, waarmede de diamant bevestigd was! Gij kunt duidelijk zien dat het is doorgeknipt, — ik kan den diamant niet verloren hebben.”

„Wanneer herinnert gij U, dat gij hem het laatst had?” ging Philip voort.

„Nog geen kwartier geleden, Sir.”

De jonge man maakte een wanhopig gebaar en bromde tusschen de tanden:

„Dat het juist in ons huis moest gebeuren! En geen dag nadat mijn vader tot Staatssecretaris werd benoemd.”

Vervolgens hernam hij, zich weder tot den Indiër wendend:

„Was de steen van groote waarde, Hoogheid?”

„Van zeer groote waarde, Sir!” antwoordde de Radjah. „Ik wil er U tevens aan herinneren, dat deze diamanten niet mijn persoonlijke eigendommen zijn. Ik draag ze, zoolang ik aan het bewind blijf, maar ik heb den plicht, er voor te zorgen, dat alle juweelen, welke ik van mijn vader erfde, onverminderd overgaan in het bezit van mijn opvolger! Laat ik dus mogen zeggen, dat er voor mij alles aan gelegen is, den gestolen diamant terug te krijgen.”

„Wij zullen natuurlijk alles in het werk stellen, om het gestolene weder in handen te krijgen,” hernam Philip. „Ik mag U echter niet verzwijgen, dat dit met de grootste moeilijkheden gepaard zal gaan.”

„Die wensch ik niet te erkennen Sir,” zeide de Radjah koel, terwijl zijn zwarte oogen een dreigende, sombere uitdrukking aannamen.

„De diamant is mij in Uw huis ontstolen, waar ik mij als gast bevind, en ik verwacht, dat hij ook zal worden terug gevonden. Gij kunt, als Westerling, niet begrijpen, wat het voor mij zeggen wil, als ik naar mijn land zou moeten terug keeren, zonder den diamant! De steen moet mij in deze zaal ontstolen zijn, welnu, laat alle aanwezigen fouilleeren!”

De jonge man maakte een gebaar van schrik en riep uit:

„Waar denkt gij aan, Hoogheid. Zoiets is onmogelijk! Vergeet niet, dat onder onze gasten ministers, Hoogerhuisleden, rechters, een groot aantal achtenswaardige personen uit den hoogste kringen zijn. Wij zouden ons voor goed blameeren, als wij hen aan een onderzoek wilden blootstellen. Een een fouilleering van slechts een deel der aanwezigen, zou degenen, die onderzocht worden, ten zeerste kwetsen.”

De Radjah maakte een gebaar van woede, maar zei niets.

Zijn secretaris wendde zich tot hem en zeide op zachten toon eenige woorden in de Hindoe-taal, waarop de beide Indiërs zich naar een klein vertrek begaven, voorafgegaan door Philip.

Een kwartier later waren er een paar inspecteurs van politie in gezelschap van twee detectives aangekomen.

Zij werden dadelijk in het vertrek gelaten, waar de Radjah zich reeds bevond, die hen zittende ontving, alsof hij zich in zijn hoofdstad bevond, en de politie-beambten zijn onderdanen waren.

Een van de beide detectives was James Sullivan, op dat oogenblik zeker de beste speurder van Scotland Yard, de rechterhand van den hoofd-inspecteur Baxter, en die reeds naam had gemaakt door zijn schranderheid en zijn moed.

Hij was een krachtig, breedgeschouderd man, van omstreeks vijf en dertig jaar, met grijszwarte oogen, en een hoog, verstandig voorhoofd.

Hij wendde zich aanstond tot den Radjah en vroeg:

„Duid het mij niet ten kwade, Uwe Hoogheid, indien ik U een vraag stel, welke U wellicht reeds gedaan is — acht gij het ondenkbaar, dat de diamant U niet ontstolen is, maar dat gij hem verloren hebt?”

In plaats van rechtstreeks te antwoordden,

stond de Radjah op, en toonde Sullivan het eindje zilverdraad, dat op zijn witte tunica zichtbaar was.

„Geloof gij, dat men een diamant kan verliezen, die aan zulk een sterk zilverdraad is gebonden, mijnheer?” vroeg hij koel. „Overtuig U zelf, dat de draad met een kniptang of een scherpe, sterke schaar is doorgeknipt.”

Sullivan boog zich voorover en bekeek het stukje zilverdraad aandachtig.

Toen richtte hij zich weder op en zeide:

„Inderdaad Hoogheid, het zilverdraad is doorgeknipt, daaraan kan niet getwijfeld worden! Zoudt gij ook zoo goed willen zijn, mij te antwoorden op de vraag, of gij niemand in Uw nabijheid gezien hebt, die U verdacht voorkwam?”

„Uw vraag klinkt mij zeer zonderling in het oor, mijnheer!” antwoordde de Radjah op koelen toon. „In het huis van een Hertog verwacht ik natuurlijk geen personen in mijn nabijheid te zien, die mij verdacht voorkomen. Ik meende hier even veilig te zijn, als in mijn eigen residentie.”

Philip beet zich op de lippen, toen hij deze woorden vernam, die op snijdenden toon waren uitgesproken en zeide:

„Het is volstrekt niet zeker, dat de diefstal door een der gasten is gepleegd, ofschoon ik moet erkennen, dat mijn vader wel wat al te liberaal is in zijn keuze. Een der vele bedienden kan immers wel de schuldige zijn.”

„Dat komt mij ook zeer waarschijnlijk voor, Sir,” liet Sullivan zich hooren. „Wilt gij mij eens zeggen, of hier hedenavond alleen bedienden uit het huis hebben gewerkt?”

„Er waren ongeveer tien losse bedienden gehuurd, mijnheer,” antwoordde Philip. „Wij hebben zelve zes mannelijke bedienden, maar dat zou natuurlijk lang niet genoeg zijn geweest om zulk een groot aantal gasten te bedienen.”

„Wie zorgt voor het aannemen der losse bedienden?” vroeg Sullivan verder.

„De butler, Briggs!”

„Is hij al lang bij U in dienst?”

„Zeventien jaar. Hij heeft mij als kind op schoot gehad. Ik zou eerder mijzelf verdenken, dan dien braven ouden man.”

„Neemt hij bij zulke gelegenheden altijd dezelfde mensen aan?”

„Meestal wel, maar soms is er wel een ziek, of op andere wijze verhinderd, en dan moet hij wel iemand anders nemen.”

„Wie levert hem die bedienden?”

„Een verhuurkantoor.”

„Dat heeft natuurlijk slechts personen, voor

wie het kan instaan," hernam Sullivan nadenkend. „En toch — onder de bedienden zullen wij wel moeten zoeken."

De Radjah, die tot dusverre op eenigen afstand was blijven staan alsof hem de geheele zaak niet aanging, trad nu een stap naar voren, en zeide, terwijl zijn zwarte oogen fonkelden:

„Bediende of gast — ik reken er stellig op Sir, dat de diamant terug gevonden wordt!

Ik loof een premie van duizend pond Sterling uit, aan degene, die aanwijzingen kan doen, welke leiden tot de arrestatie van den dief en de ontdekking van mijn diamant! Indien ik zonder die naar Sholapur zou moeten terug keeren, zou ik niet voor de gevolgen kunnen instaan."

Philip bromde iets tusschen de tanden, maar hij zeide geen woord.

Hijzelf begreep maar al te goed den toestand, waarin de Radjah zich bevond.

De diamanten welke hij droeg werden welhaast als heilig beschouwd, en in zijn hoofdstad zou men zeer verbitterd zijn over de verdwijning van een der grootste steenen.

Hij wendde zich weder tot Sullivan en vervolgde:

„Namens mijn vader voeg ik nog vijf honderd pond bij dit bedrag, mijnheer Sullivan. Die diamant moet tot iederen prijs worden terug gevonden."

„Wij zullen natuurlijk het uiterste doen, Sir," sprak Sullivan. „Maar ik mag u niet verhelen. Het is natuurlijk uitgesloten, dat wij nu nog de gasten laten fouilleeren, afgezien van de opschudding, welke door zulk een maatregel zou worden veroorzaakt. Als de steen inderdaad door een der gasten is gestolen, dan is die er natuurlijk reeds lang mede verdwenen, dadelijk nadat hij de daad had begaan. Staat er een portier aan de voordeur?"

„Zeker!"

„Dan zouden wij hem kunnen vragen, welke personen er zijn vertrokken, tusschen een tijdstip, ongeveer drie kwartier geleden en thans."

„Het is te probeeren," hernam Philip mistroostig, „maar ik vrees, dat het niet veel resultaat zal opleveren, want er zijn juist in dien tijd vrij veel gasten vertrokken, die niet voor het souper waren uitgenoodigd."

„Wij moeten in ieder geval den man onderfragen," riep Sullivan uit.

Hij maakte een buiging voor den Radjah en verliet het vertrek, door zijn collega op den voet gevolgd, terwijl Philip hen voorging.

Sullivan trad, door Philip vergezeld op den

portier toe en vroeg hem:

„Zeg mij eens, goede vriend, kent gij de gasten, die hier van avond zijn geweest?"

De man keek Sullivan verwonderd aan.

„Dat zou ik niet graag bevestigend beantwoorden, mijnheer! Ik ken er misschien dertig of veertig van naam."

„Zijt gij reeds lang in dienst bij den Hertog van Devonport?"

„Zeven jaar mijnheer."

„Zoudt gij bijgeval ook kunnen zeggen, hoeveel en welke personen in de laatste drie kwartier vertrokken zijn?"

„Er zijn er zeker vijftig heengegaan mijnheer," antwoordde de man, die volstrekt niet begreep, wat dit alles te beteekenen had, daar hij nog niets wist van den diamantenroof. „Maar ik zou met geen mogelijkheid kunnen zeggen, wie het geweest zijn, op vijf of zes heeren na."

Sullivan haalde teleurgesteld de schouders op, en zeide:

„Ik vermoed het wel! Maar noem mij in ieder geval de namen van die heeren, die gij herkend hebt."

„Graaf Sundringham, graaf Merricourt, burggraaf Marlborough, dokter Silly, professor Bone, en de minister van Binnenlandsche Zaken!" somde de man op.

Sullivan wisselde een blik met Philip, die hem gevolgd was.

Er kon natuurlijk geen sprake van zijn, dat een der genoemden zich aan den diefstal van den diamant zou hebben schuldig gemaakt.

Vier hunner waren schatrijk, en evenals de beide anderen waren zij achtbare mannen, in geheel Londen bekend wegens hun onberispelijken levenswandel en hun hoogstaand karakter.

Er mocht geen seconde aan gedacht worden, dat zij in staat zouden zijn, zich aan een misdrijf als diefstal in een particuliere balzaal schuldig te maken.

En intusschen bleven de gasten naast hen haastig vertrekken, die blijkbaar liever niets te maken hadden met dit voorval, waarvan zij de bekentenis even goed begrepen als de zoon des huizes.

Men moest dus wel alle hoop laten varen, dat de diamant zich nog in huis zou bevinden.

Er was niets aan te doen — er zou een zeer langdurig en tijdroovend onderzoek moeten worden ingesteld — en de Badjah van Sholapur was voornemens, reeds over vijf dagen weder naar zijn land te vertrekken, waarvoor alles al in gereedheid was gebracht!

HOOFDSTUK III.

RAFFLES DOET EEN ONTDEKKING.

Er was een dag verlopen sedert de verdwijning van den prachtigen diamant.

Daar de persoon van den beroofde een spoedige ontdekking van den dief dringend noodzakelijk maakte (de Radjah van Sholapur behoorde tot die Indische vorsten, wier vriendschap voor de Engelsche regeering van de grootste waarde was) werd het geheele raderwerk der politie in beweging gebracht, en reeds denzelfden nacht begon een onderzoek op groote schaal, waaraan een groot aantal van de beste detectives deelnam.

Het spreekt vanzelf, dat ook menig particulier detective, aangelokt door de hooge premie, zijn speurtalent aan het werk had gezet, in de hoop, de vijftien honderd pond sterling machtig te worden.

Alle bedienden van den Hertog van Devonport waren aan een langdurig verhoor onderworpen, evenals de losse bedienden.

Daaraan mankeerde er geen, zooals Scotland Yard half en half gehoopt had, want dan was de missende man hoogstwaarschijnlijk ook de dief geweest, en het zou niet al te moeilijk zijn gevallen, hem terug te vinden.

Op het bureau waar de bedienden door Briggs, den butler, waren gehoord werd een nauwkeurig onderzoek ingesteld naar de antecedenten van de elf losse bedienden, die waren gehoord, om in het groote huis behulpzaam te zijn.

Acht daarvan oefenden dit beroep reeds tientallen jaren uit, en hadden nimmer eenige reden tot klachten gegeven.

De drie anderen waren nog niet zeer lang bij het vak, één zelfs pas drie maanden, maar allen hadden blijk gegeven, zeer goed voor hun taak berekend te zijn, en hadden vroeger dienst gedaan als kamerbediende of keller.

Niettemin werd bij hen allen huiszoeking gedaan, die evenwel in het geheel geen resultaat opleverde, — of het moest zijn, dat de brave lieden heftig verontwaardigd waren over dezen maatregel, waarvan zij moesten vreezen, dat hij hun kansen op aanneming voor een volgenden keer ongunstig moest beïnvloeden.

De diamant was en bleef onvindbaar.

De groote dagbladen bevatten nog den-

zelfden morgen een uitvoerig verslag van het gebeurde en vooral de anti-ministerieele bladen lieten doorschemeren, dat de zaak zou zijn, den diamant terug te vinden, wilde men niet de vriendschap verspelen van een machtig Indisch potentaat, die tot dusverre een zekere onafhankelijkheid had genoten.

Zijn staat grensde dicht aan Afghanistan, waar het in den laatsten tijd gevaarlijk woelde en giste, en het was van het grootste belang, dat de vorst van Sholapur op de hand van het moederland bleef.

Indien het een diamant had betroffen, die bepaaldelijk zijn eigendom geweest was, dan zou de heele zaak zeker veel minder te beïnvloeden hebben gehad. Maar hij behoorde in zekeren zin tot de kroonjuweelen van Sholapur, en dat veranderde de geheele kwestie.

Naar alle richtingen waren de speurders uitgetrokken, en eenige waren zelfs in alle stilte en in het geheim naar Amsterdam en Antwerpen getrokken, om daar de eigenaars der groote slijperijen te waarschuwen, dat zij in geen geval een steen ter omwerking zouden aannemen, waarvan zij een uitvoerige beschrijving ontvingen.

Want het mocht als bijna zeker worden beschouwd, dat de dief zou trachten, zijn buit een anderen vorm te geven, daar zij anders voor hem zoo goed als geen waarde had — naar alle hoeken der wereld werden reeds beschrijvingen van den diamant verzonden, hetgeen door al te ijverige reporters reeds wereldkundig was gemaakt, zoodat men niet meer mocht hopen, dat de dief, zich zeker wanend van zijn zaak, een vergissing zou begaan, en den diamant zou trachten te verkoopen.

Aan den anderen kant moest men ook rekening houden met de helers, de opkoopters van gestolen goed — en die zouden zich nog wel eens bedenken, voor zij een diamant kochten, waarvan de beschrijving in alle groote bladen ter wereld had gestaan.

Een aantal particuliere detectives had een bezoek aan den Radjah van Sholapur gebracht, en zij waren ontvangen door diens secretaris, Feth Ale, maar lang niet allen.

Na het eerste halve dozijn, vond de Indiër, dat het meer dan genoeg was, en hij verwees de overigen naar Scotland Yard, waar de heeren alle gewenschte inlichtingen konden krijgen.

Zoo stonden de zaken in den morgen van den dag, volgende op het zoo noodlottig gestoorde bal bij den Hertog van Devonport, toen Raffles en Brand tegenover elkander zaten in een fraai gemeubeld vertrek van een klein heerenhuis, in de Cromwell Street.

Zij hadden juist ontbeten, tamelijk laat, daar zij nog geruimen rijd ten huize van den Hertog waren gebleven, en voor hun doen laat waren opgestaan.

„Ja — het is een eigenaardige zaak, mijn waarde,” begon Raffles. „Ik gevoel mij als een bedrogene! Alles wel beschouwd, had ik dien diamant voor mijzelf bestemd, dien of een anderen, minstens even groot. Erken, dat het een bittere teleurstelling voor mij is.”

„Ongetwijfeld! En ik, die dacht, dat je den diamant reeds van eigenaar had doen verwisselen!”

„Terwijl ik zeker meende, toen ik het gerucht van de vermissing vernam, dat jij den slag al had weten te slaan.”

„Maar als je dien diamant eens inderdaad had kunnen benaderen, Edward — dan was er toch in wezen niets aan de zaak veranderd, en zou men in Downing Street even pijnlijk verlegen zijn met deze aangelegenheid als nu het geval is! De Radjah van Sholapur zou er even toornig en wraakzuchtig om zijn geweest.”

„Ik kan je verzekeren Brand” zeide Raffles koeltjes, „dat dit de minste mijner bekommernissen is! Sholapur is een zeer rijke staat en kan zulk een diamant derven, ook al ware hij honderdmaal kostbaarder!”

„Maar De diamant maakt immers deel uit van de kroonjuweelen.”

„Wat zou dat?” hernam Raffles, terwijl hij een sigaret opstak. „Reden te meer, om te betreuren dat ik in mijn opzet gefaald heb, al is het dan buiten mijn schuld. Die kroonjuweelen hebben geen nut hoegenaamd... Zij sieren reeds eeuwen de borst van den een of anderen bruinen potentaat, zonder eenig ander doel dan de majesteit van het erfelijk gezag te demonstreeren. En als er geen stokje voor wordt gestoken, zal dat nog vele eeuwen zoo voortduren. Is het dan in velerlei opzicht niet veel beter, dat aan die juweelen een andere, veel nobeler bestemming gegeven wordt? Bedenk eens, wat men al niet kan doen met de

opbrengst van slechts één der diamanten waarmede deze Radjah pronkt. De man looft duizend pond sterling uit, alleen om den steen weder in bezit te krijgen — duizend pond, dat is voldoende om er drie huisgezinnen een jaar van te laten leven.”

„Wanneer je de zaak op die wijze beschouwt, dan...”

„Ik wil haar op geen andere wijze beschouwen Brand,” viel Raffles hem op korten toon in de rede.

„Maar wat praten wij eigenlijk, de kans is voor ons nu immers toch verkeken,” riep Brand uit. „Men is ons voor geweest en wij zullen er ons in moeten schikken.”

„Dat vrees ik ook, mijn waarde!” hernam Raffles met een spijtig gezicht. „En ik zal den dief, wie hij dan ook geweest moge zijn, niet spoedig vergeven. Natuurlijk worden de juweelen nu dubbel goed bewaakt, en wij behoeven geen poging te doen, ze in ons bezit te krijgen.”

„Heb je er eenig denkbeeld van, hoe de diefstal gepleegd kan zijn?”

„Er moet iemand van de drukte gebruik hebben gemaakt, om den Radjah zeer dicht te naderen, om vervolgens snel en handig het zilverdraad door te knippen, waarmede de diamant op zijn zijden gewaad bevestigd was.”

„Maar wie was het?”

„Op die vraag kan geen antwoord worden gegeven, Brand. Ik voor mij ben van oordeel, dat het evengoed een der gasten kan zijn geweest, die bezweken is voor de verleiding van het schitterend goedje, of wel, die zijn plan reeds van te voren had gemaakt, als een van de bedienden.”

„Maar de bladen melden, dat het onderzoek niets heeft opgeleverd,” ging Brand voort.

„Dat beduidt voor een handigen dief natuurlijk niets. Een diamant is al heel gemakkelijk te verbergen, in den zoom van een overgordijn, in den rug van een dik boek, in den hak van een schoen, en ik heb eens een voorbeeld gelezen van een dief, die een grooten diamant had weten te verbergen tusschen twee kiezen, waar tusschen de steen stevig was ingeklemd. Maar nu genoeg gepraat over deze zaak, die voor ons toch waarschijnlijk wel voor goed een einde zal hebben genomen. Ik ga eens bij mijn boekhandelaar aan, om de laatste gedichten van Rabindranath Tagore, den grooten Indischen dichter te bestellen.”

„Dan ga ik mijn register een weinig bijhouden. Denk om het diner bij gravin Bournemouth.”

„Ik zal het niet vergeten.”

Raffles knikte Brand toe, en verliet het vertrek.

Na zich in de hall door zijn grijzen kamerbediende Gaston zijn overjas en hoed te hebben laten geven, verliet hij het huis, om zich te voet naar zijn boekhandelaar in de Oxford Street te begeven.

Hij was den hoek van deze straat nauwelijks omgeslagen, of hij stond eensklaps stil, en zijn oogen begonnen te schitteren.

Toen wendde hij zich snel om, en nam voor een winkel plaats, in welks spiegelruit hij een deel van de straat kon overzien.

Op nauwelijks tien meter afstand hadden zoeven twee menschen elkander ontmoet, een man en een nog jonge vrouw, eenvoudig gekleed, maar met een tamelijk sterk bepoe-derd gelaat.

Zij hadden aan den rand van het trottoir eenige woorden met elkander gewisseld, drukten elkander de hand en gingen nu ieder huns weegs.

Raffles verliet zijn plaats voor het winkel- raam en ging den man snel achterna.

Deze liep nog eenigen tijd voort, en sprong toen op een autobus.

Raffles volgde zijn voorbeeld, maar hield zich zooveel mogelijk verscholen achter eenige passagiers op het achterbalkon.

De autobus bleek bestemd te zijn voor Soho, waar de man er af sprong.

Raffles deed hetzelfde, en volgde den ander zorg dragend, diens argwaan niet gaande te maken.

De man liep een nauwe straat in, en stak, toen hij een tiental huizen voorbij was ge- loopen, een sleutel in het slot van een huisdeur.

Het volgend oogenblik was hij verdwenen.

Raffles tikte nadenkend met zijn wandelstok op de steenen, en scheen in gepeins te ver- zinken.

„Wat is nu de beste weg?“ mompelde hij in zichzelf. Die man is een van de hulpbedien- den, die gisteren op het bal van den Hertog van Devonport waren — daaraan valt niet te twijfelen. Het is een geluk, dat ik een sterk geheugen voor menschelijke gezichten heb. Nu tref ik dienzelfden man aan in gezelschap van een vrouw, die ik reeds bij vroegere gelegen- heden ontmoet heb — en dat spreekt niet in haar voordeel — want het was in een dieven- kelder in de Vine Street. Kan het nu zijn, dat de hulpbediende toevallig kennis heeft aan deze vrouw, zonder te weten, dat zij tot een dievenbende behoort? Het is natuurlijk moge- lijk, maar waarschijnlijk is het niet. Hij sprak

maar heel kort met haar en zij drukten elkander stevig de hand.... en in een van die handen heeft zich misschien wel het een of ander be- vonden, waarnaar nu door Scotland Yard zeer ijverig gezocht wordt.”

Raffles stond nog een oogenblik in beraad en vervolgde toen zijn alleenspraak aldus:

„Zou ik reeds nu de politie waarschuwen? Er zijn slechts twee mogelijkheden, — de kerel heeft werkelijk iets met den diefstal uitstaande, of hij is onschuldig. In het eerste geval ben ik natuurlijk den diamant kwijt, en in beide gevallen zal de politie mij de vraag stellen hoe het komt, dat ik juist dezen man gevolgd heb en argwaande — en ik kan toch moeilijk mede- deelen, dat ik dit deed, omdat ik hem gezien heb in gezelschap van een vrouw, met wie ik reeds vroeger in aanraking ben geweest, en die lid is van een beruchte dievenbende. Neen, het is voor alle dingen het beste, dat ik eerst dien man bespied.”

Raffles keek om zich heen.

Aan de overzijde van het huis, waar de hulp- bediende was binnen gegaan, bevond zich een postkantoor.

Raffles trad er snel binnen en ging in de telefooncel, waar hij haastig Brand op de hoogte stelde van hetgeen hij ontdekt had.

Hij had een oogenblik moeten wachten omdat de cel bezet was en hij ook niet dadelijk aansluiting kreeg.

Toch was hij in het geheel niet meer dan vier minuten in het postkantoor geweest.

En toen hij naar buiten trad bleek dit toch nog te lang te zijn geweest, want voor de deur van het huis aan de overzijde stond een huur- auto stil, die blijkbaar zoeven was komen aanrijden en daarin stapte de man, die Raffles zoeven gevolgd had.

Hij droeg thans een regenjas, hij had een reispet op, en droeg een klein valies bij zich.

Raffles zag juist, hoe hij den chauffeur iets toeriep en vervolgens in de auto stapte, die daarop snel wegreed.

„Voor den drommel, de kerel gaat op reis,” zeide Raffles in zichzelf. „Als ik niet goed acht geef, zal hij mij nog ontsnappen.”

Hij keek weder de straat op en af en zag juist een andere huurauto aankomen.

Het was waarschijnlijk de eenige in de straat.

Maar een voorbijganger had den chauffeur gewenkt en deze liet zijn wagen voor het trottoir stilstaan.

Raffles bedacht zich niet lang.

Hij snelde op de auto toe, drong den heer, die het voertuig had willen huren en die reeds

met den knop van het portier in de hand stond, eenvoudig terzijde en verklaarde:

„Neem mij niet kwalijk mijnheer, als ik deze auto voor mijzelf opeisch. Ik heb groote haast en dan is beleefdheid uit den booze.”

Hij wendde zich tot den chauffeur, die niet goed wist wat hij doen moest, en zeide:

„Een pond als fooi, wanneer je die andere huurauto die daar ginds weg rijdt, inhaalt en volgt.”

Nu wist de chauffeur plotseling zeer goed, wat hij te doen had!

Hij zeide niets, maar hij gaf Raffles een knipoogje. Deze stapte in, het portier sloeg dicht en de auto reed snel weg, terwijl de aspirant-reiziger scheldend en tierend op het trottoir achterbleef.

De achtervolging was begonnen.

Nu en dan wierp Raffles een blik door de voorruit van zijn auto en tot zijn voldoening zag hij, dat zijn chauffeur het andere voertuig reeds dicht op de hielen zat.

Dit was van belang, want aanstonds zou de huurauto, waarin het wild zich bevond wellicht een drukke buurt vol verkeersagenten hebben bereikt, en dan zou het den jager niet zoo gemakkelijk vallen, het in het oog te blijven houden, als hij zich niet in de onmiddellijke nabijheid bevond.

De rit ging inderdaad door het drukste gedeelte van de City, en Raffles was benieuwd, naar welk station de man zou rijden, want dat hij op reis ging was wel bijna zeker — waartoe anders de reispet en dat valies?

Na ongeveer een half uur rijden zou Raffles weten, waaraan hij zich te houden had.

De eerste auto stond stil voor het Victoria Station.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Hij wist zeer nauwkeurig, wanneer de voorname treinen naar de groote steden vertrokken.

Over enkele minuten zou er een trein naar Queensborough, over een half uur een naar Edinburg, over een uur en twintig minuten een naar Southampton vertrekken.

De man in de voorste auto was reeds uitgestapt, had snel den chauffeur betaald en was naar binnen geïld.

„Voor den drommel — wat maakt de kerel een haast,” bromde Raffles voor zich heen. „Zou hij naar Queensborough willen? Maar als hij daar heen gaat dan steekt hij over naar het vaste land!”

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

„Maar als hij naar het vasteland gaat, dan kan hij alleen maar naar Antwerpen of Amsterdam gaan — waar zich de diamantslijperijen of nog beter: de kundige slijpers bevinden.”

Niet zoodra was hem dit ingevallen, of Raffles betaalde vlug zijn chauffeur, en ijde naar de loketten in de hoop, dat hij daar nog zijn man zou aantreffen.

Maar deze had zich waarschijnlijk reeds van te voren van een spoorbillet voorzien of er door een van zijn medeplichtigen een laten koopen, want hij was nergens meer te ontdekken.

Raffles bedacht zich niet, hij sprong de breede trappen op, vast besloten, om den ander te volgen, ook al had hij zelf nog geen reisbillet.

Hij stormde het breede perron op en stond stampvoetend stil....

De trein reed juist onder de kap uit.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK IV.

OP WEG NAAR QUEENSBOROUGH.

Raffles behoefde slechts een snellen blik te werpen op de lijst met vertrekuren, die tegen den muur van de wachtkamer was aangeplakt, om tot de ontdekking te komen dat de zooeven vertrokken trein inderdaad naar Queensborough ging.

Voor alle zekerheid liep hij nog alle wachtkamers binnen, maar nergens was de bediende te ontdekken. Hij had stellig in dezen trein plaats genomen.

Raffles aarzelde niet.

Hij trad het telefoonbureau binnen en stelde zich dadelijk weder in verbinding met Brand, die last kreeg, zich onmiddellijk met een der snelste auto's naar het Victoria Station te begeven.

Henderson de chauffeur moest eveneens meegaan.

En nu kon Raffles niets anders doen dan rustig de komst van zijn trouwe helpers afwachten.

Hij wilde echter tijd dezen niet geheel in ledigheid doorbrengen en belde daarom den butler Briggs op.

Hij gaf zich uit voor een detective en verzweeg zorgvuldig, wat hij ontdekt had of waar hij zich bevond, en gaf den man een nauwkeurige persoonbeschrijving van den hulpbediende, dien hij zooeven gevolgd was, met de vraag, of iemand, die aan deze beschrijving beantwoordde, inderdaad op den avond van het bal dienst had gedaan ten huize van den Hertog van Devonport, en hoe zijn naam was.

Briggs aarzelde geen oogenblik met zijn antwoord; de door Raffles beschreven man was een der bedienden, door het betrekkingbureau geleverd, die daar nog pas drie maanden dienst deed en vroeger kellner was geweest.

Zijn naam was Jack Crooke.

Raffles belde dadelijk af, na den butler te hebben dankgezegd, en bromde in zichzelf:

„Nu weet ik tenminste hoe ik den man moet

aanspreken, als ik hem zal verzoeken, mij ten spoedigste den diamant van den Radjah van Sholapur af te staan.”

Raffles moest nog bijna twintig minuten wachten en toen kwam Brand het perron opstappen.

Raffles ging hem haastig tegemoet en beiden ijlden de trappen weer af.

„Je hebt dus een spoor?” vroeg Brand onder het loopen.

„Ik heb een spoor mijn waarde. Het kan zijn dat het op niets uitloopt en dat ik tijd en moeite verlies, omdat ik mij heb laten bedriegen door een toevalligen samenloop van omstandigheden. Maar wanneer die Jack Crooke — zoo heet onze man — zich inderdaad te Queensborough inscheept, dan is de kans zeer groot, dat wij werkelijk te doen hebben met den dief, want ik zou waarlijk niet kunnen inzien waarom de man anders die reis zou ondernemen.”

„Kan hij niet door zijn bureau naar een andere stad zijn gestuurd?” vroeg Brand.

„Hoe kom je daarbij?” vroeg Raffles. „Denk je dat zulk een verhuur bureau zijn personeel over het Kanaal stuurt? Dat is natuurlijk volkomen uitgesloten.”

De beide mannen hadden nu de uitgang bereikt.

Een groote en zeer snelle auto stond voor het trottoir, en Henderson, de reusachtige chauffeur, zat achter het stuurwiel.

Een vrij groote, sterke koffer was achter aan de auto boven de achterwielen bevestigd.

„Ik zie, dat je voor bagage gezorgd hebt, Brand, dat is verstandig, maar ik hoop, dat wij dien koffer niet behoeven te openen,” zeide Raffles.

Hij liep op Henderson toe en zeide op gedempten toon:

„Luister eens James. Een half uur geleden is de trein naar Queensborough vertrokken en ik sta er zeer bepaald op, om tegelijk met

dien trein in de havenstad aan te komen."

"Dan zullen wij er tegelijk zijn Mylord." antwoordde de reus kalm. „Wij hebben met opzet voor een zeer snellen wagen gezorgd, en als hij, wanneer het noodig mocht zijn, geen honderd kilometer en meer loopt dan wil ik nooit meer een stuurwiel in handen nemen."

"Zoo mag ik hooren!", riep Raffles uit. „Laten wij dan spoedig vertrekken."

Het was omstreeks elf uur in den ochtend, toen de wagen zich opnieuw in beweging zette.

Henderson had zijn woord gegeven dat hij op tijd te Queensborough zou aankomen, en Raffles en Brand behoefde zich nu nergens meer ongerust over te maken. — Zij zouden op tijd komen.

Henderson zocht zoo spoedig mogelijk breede en stille wegen op, teneinde de vaart van den wagen zooveel mogelijk te kunnen versnellen.

De brave reus wist, dat hij zeer snel zou moeten rijden, want de trein legde den afstand tusschen het Victoria Station en Queensborough in nog geen twee volle uren af.

Niet zoodra had hij de wereldstad achter zich, of Henderson zette de gaskraan zoo wijd mogelijk open, schakelde de hoogste versnelling in en de wagen vloog als een stormwind over den weg.

Het was een heerlijke dag en de beide vrienden genoten van den rit, bekommerden zich weinig om het eigenlijke doel van de reis. Als het eenmaal zoover was en Crooke was inderdaad voornemens naar het vasteland over te steken, dan konden zij nog altijd hun aandacht uitsluitend aan den diamant van den Radjah wijden.

Voor het oogenblik genoten zij echter alleen nog van het heerlijke schouwspel, hetwelk het landschap van Surrey en het graafschap Kent hun opleverende.

De wegen in Engeland, vooral in het zuiden zijn voortreffelijk onderhouden, breed, lommerrijk en zoo vlak als een billard.

De renwagen stooft er dan ook in een vaart van meer dan honderdtwintig kilometer over, en als niets tusschen beide kwam geloofde Raffles wel, dat Henderson in staat zou zijn, voor het vertrek van de boot naar Vlissingen te Queensborough aan te komen.

Want het was nu wel duidelijk, dat Crooke van die lijn gebruik zou maken.

Indien hij naar Antwerpen wilde gaan, zou hij hoogstwaarschijnlijk óf direct per boot van Londen of Tilbury naar Antwerpen of Ostende zijn vertrokken, of naar deze laatste Belgische

badplaats van Dover of van Ramsgate af zijn vertrokken.

Daar hij niets van dit alles gedaan had en de booten van de „Batavierlijn" van Rotterdam op Engeland eveneens van Londen of Tilbury vertrekken, al naar het tij dit wenschelijk maakte, zoo bleef alleen de mogelijkheid over, dat hij te Vlissingen voet aan land zou zetten.

Dat hij te Eueensborough zou blijven mocht gerust worden uitgeschakeld, wat dit had volstrekt geen zin. Als Crooke den diamant eenvoudig had willen verbergen had hij dit evengoed te Londen als elders kunnen doen.

Raffles en Brand bespraken dit, terwijl de auto met onverminderden spoed langs den weg vloog.

De trein van Londen naar Queensborough doet achtereenvolgens Rochester, Chatham en Milton aan.

Rochester ligt op ongeveer drie vijfden van den geheelen afstand, en toen de renwagen door de stad stooft, had Henderson het k aar-gespeeld reeds twintig minuten in te loopen.

Men kon zich dus de weelde veroorloven een kop bouillon te gaan drinken voor een der restaurants en daarop werd de rit aanstonds voortgezet.

De straatweg nadert hier en daar zeer dicht den spoorweg en volgt deze over verscheidene kilometers afstand.

Het was omstreeks half één en de auto naderde Milton, toen Brand plotseling een kreet slaakte en met uitgestrekte vinger naar de spoorbaan wees.

Daar was een witte rookpluim zichtbaar, die zich boven het struikgewas verhief en zich snel scheen voort te bewegen.

Het was de trein naar Queensborough!

Raffles stond op, boog zich zoover mogelijk voorover en riep Henderson toe:

„Knap gedaan James, rijd echter den trein niet voorbij, want daar zit iemand in, die waarschijnlijk zeer wantrouwend is uitgevallen en door wien ik liever nog niet gezien word. Als ik mij niet vergis stopt de trein een paar minuten te Wilton en daarvan kun je gebruik maken om hem voor te komen.

Dadelijk matigde Henderson de razende vaart van de auto een weinig, die nu steeds op denzelfden afstand bleef aanrijden achter den trein.

Een paar minuten later werd Milton bereikt, en de trein verdween achter de eerste huizen der stad uit het gezicht.

Dadelijk verhoogde Henderson de snelheid

van den wagen weder om daarna door de stad heen te rijden, en vervolgens zijn weg in volle vaart voort te zetten.

De hoofdweg werd nu echter verlaten, want deze loopt verder naar Dover, maar toch vleef de zijweg nog breed genoeg om een aanzienlijke snelheid mogelijk te maken.

En Henderson smaakte het genoeg, ruim zes minuten voor de aankomst van den trein Queensborough binnen te rijden.

Raffles had den spoorweggids geraadpleegd, welke Brand voor hem had medegebracht en hij zag nu, dat er drie kwartier speling was tusschen de aankomst van den trein en het vertrek van de boot.

„Zeg mij eens,” zeide Brand, toen de auto in matige vaart door de straten van de oude stad reed. „Zou die Crooke ons niet herkennen van het bal bij den Hertog?”

„Ik zou het niet gaarne loochenen, Brand, maar ik acht het toch wel onwaarschijnlijk. Waarom zou die man speciaal op ons gelet hebben?”

„Wij moesten ons toch maar een weinig achterbaks houden, dunkt mij,” hernam Brand.

„Dat kan zeker geen kwaad, maar het zou mij zeer verwonderen, als die man wist wie wij waren. Hij zou dan toevallig mijn naam moeten hebben hooren afroepen, toen wij binnen traden, mij gezien hebben en mijn naam hebben onthouden. Stem toe, dat het niet waarschijnlijk klinkt, waar er ongeveer drie honderd gasten waren, en de man volstrekt geen reden had om speciaal acht op mij te slaan.”

„Hebben wij tijd om hier te lunchen?”

„Tijd in overvloed, maar eerst zullen wij aan het station gaan zien of onze man zich inderdaad nog onder de reizigers bevindt, en vervolgens voor onze passage gaan zorgen!”

„Gaat de auto mee over?”

„Ja, de wagen kan ons wel te pas komen!”

Henderson die hier den weg zeer goed wist bracht den wagen naar het station waar Raffles en Brand uitstapten, en zich een weinig verdekt opstelden, terwijl Henderson last kreeg met de auto naar den steiger te rijden en daar den wagen te laten inladen.

Het zou wellicht reeds wat laat zijn, maar met een goede fooi kreeg men veel gedaan.

De beide vrienden behoefden slechts eenige minuten te wachten, want toen hoorden zij den trein naar binnen daveren en even daarna kwamen de reizigers naar buiten stroomen.

Hun moeite was in zooverre reeds beloond, dat Jack Crooke zich onder de reizigers bevond.

Hij keek een oogenblik zoekend om zich

heen, en toen ging hij op twee mannen toe, die zooeven met een huurauto voor het station schenen te zijn komen aanrijden.

Brand stootte Raffles aan, en zeide op zachten toon:

„Zie daar eens! Zou onze man helpers hebben?”

„Dat schijnt wel zoo. Die mannen hebben hem hier afgewacht, dat is zeker.”

„Zouden zij mee oversteken?”

„Dat lijkt mij zelfs zeer waarschijnlijk, en toch kan ik niet goed begrijpen, waarvoor er drie man noodig zijn voor dien eenen diamant.”

„Er is nog iets anders, Edward, wat ik niet goed begrijp,” hernam Brand peinzend.

„Laat eens hooren?”

„Wat kan die Crooke eigenlijk wel van zijn reis naar Amsterdam verwachten? Hij zal toch niet denken, dat een eigenaar van een diamantslijperij dien gestolen steen in bewerking zal nemen?”

„Daar heb ik ook al over nagedacht, Brand, en ik beken, dat het mij wat vreemd voorkomt want volgens de dagbladen zijn al die menschen gewaarschuwd en zelfs de kleinste patroon zou zich nog wel eens bedenken, voor hij zich aan het gevaar zou blootstellen, zulk een werk te verrichten, ook al looft de dief een groote belooning uit.”

„Maar zijn er geen kleine thuiswerkers, die misschien voor zoiets te vinden zijn?”

„Daarop kan ik je onmogelijk antwoorden. Het is natuurlijk wel mogelijk, maar Crooke stelt zich toch aan een groot gevaar bloot, dunkt mij. Wanneer hij onderzoek doet naar zulk een persoon, dan weet hij toch immers volstrekt niet met wien hij te doen krijgt en of degene tot wien hij de vraag richt niet aanstonds naar de politie loopt. Neen, hij zal wel andere plannen hebben, en daarbij zullen die twee kerels met hun ongunstig uiterlijk hem moeten helpen. Wij zullen trouwens wel zien, als wij zoover zijn.”

Vanuit hun schuilplaats hadden de beide vrienden het drietal aandachtig gade geslagen.

Zij stapten nu gezamenlijk in de wachtende auto, maar Raffles liet hen kalm vertrekken, want hij wist nu wel, wat het doel was van Jack Crooke.

De beide vrienden begaven zich nu eveneens naar de havenkade, waar zij zich in het kantoor van de Vlissingse lijn van passagebiljetten voorzagen.

In een restaurant, dicht bij de aanlegplaats van de booten gelegen, gebruikten zij de lunch en door het breede venster konden zij

zien, hoe juist hun auto aan boord werd gheschen, terwijl Henderson de noodige instructies gaf.

Toen zij gereed waren, begaven zij zich naar de aanlegplaats, en nu kreeg de brave chauffeur op zijn beurt gelegenheid om den inwendige mensch te versterken.

Tien minuten voor het vertrek van de boot bevond hij zich eveneens aan boord.

Van Crooke en zijn beide metgezellen viel nog niets te bespeuren, en een zekere ongerustheid begon zich van Brand meester te maken.

„Zou onze moeite nog tevergeefs zijn ge-

weest, en zou het drietal zijn plannen gewijzigd hebben ?”

Zoo vroeg hij zich af.

De minuten verstreken, en hij begon reeds te verwachten, dat zij hun reis wel konden opgeven, toen nog slechts weinig minuten voor het loswerpen van de trossen de drie mannen kwamen aansnellen, en de loopplank op ijden.

Het was juist bijtijds, want de plank werd ingehaald, de trossen los gegooid, de stoomfluit weerklonk, de machtige schroef sloeg het water tot schuim, en het schip zette zich langzaam in beweging.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V. IN DOODSGEVAAR.

Onder gewone omstandigheden doen de booten van Queensborough naar Vlissingen ongeveer zeven uur over dien afstand, en behoefde er dan ook niet op te rekenen, voor negen uur in den avond te Vlissingen aan te komen. Daar de laatste trein naar het noorden om 17.56 uit de Zeeuwsche havenplaats vertrok, zouden de mannen, die Raffles achtervolgde, ~~den nacht~~ in Vlissingen moeten doorbrengen, tenminste als zij niet van een auto gebruik maakten om hun reis voort te zetten, hetgeen al zeer onwaarschijnlijk mocht worden genoemd, dat zij er in 't geheel geen belang bij hadden, zoo vlug te reizen en meer de aandacht op zich te vestigen dan strikt onvermijdelijk was.

Met opzet hielden Raffles en zijn metgezellen zich zooveel mogelijk op een afstand van Jack Crooke en zijn verdachte vrienden, daar zij voorkomen moesten, dat de kerels argwaan kregen.

Brand had Henderson met enkele woorden op de hoogte gebracht van het doel dezer reis voor zoover hij dit noodig oordeelde.

Crooke stond met de twee mannen, die hij te Queensborough ontmoet had, dicht bij de verschansing en het drietal was in druk gesprek verdiept.

Het zou vergeefsche moeite zijn, te willen trachten hun gesprek af te luisteren, want zij stonden geheel afgezonderd en zouden zeker dadelijk hun gesprek staken, als zij iemand zagen naderen.

Dit bleek telkenmale als de hofmeester met zijn blad en zijn servet voorbijkwam.

Dan stootten de drie elkander even aan, en zwegen als visschen.

Daar het zeer schoon weder was, en buitengewoon warm, bevonden zich bijna alle reizigers aan dek, en zoo viel het Raffles en zijn reisgenooten gemakkelijk, niet in het oog te loopen, daar de boot bijna volgeboekt was.

Langzamerhand legde zich de schemering over de golven, maar toen kwam ook reeds de Hollandsche kust in het gezicht.

Nog een uur, en Vlissingen zou bereikt zijn.

Maar eensklaps scheen er iets op de commandobrug te gebeuren.

Een paar officieren snelden de trap op en spraken opgewonden met den kapitein.

Enkele reizigers die dit hadden gezien wierpen eerst verbaasde, en vervolgens ongeruste blikken om zich heen. Eensklaps slaakte een hunner een kreet en wees naar een zeer dun rookwolkje, dat langzaam opsteeg uit een kier van een der groote voorluiken, die ruim nummer 1 afdekten. En nauwelijks had deze kreet weerklonken of een tweede reiziger schreeuwde het reeds uit: „Brand”!

Het is ongelooflijk, welken indruk deze vreeselijke kreet kan maken aan boord van een schip, zelfs al bevindt het zich op klaarlichten dag op een druk bevaren route. Veel meer dan op den vasten wal verwerkt dien noodlottigen kreet ontzetting en doodangst.

Als bij tooverslag kwamen dan ook van alle kanten de passagiers aanloopen, met bleeke gezichten, zagen het fatale rookwolkje, en begonnen mee te schreeuwen.

Slechts met moeite weerhield een krachtig bevel hen voorloopig eigenhandig de sloepen buiten boord te draaien.

Intusschen hadden enkele schepelingen onder aanvoering van een tweeden stuurman het luik geopend, en aanstonds werd het kleine rookwolkje tot een pluim van dikken, loodgrijzen rook. Niemand kan er meer aan twijfelen — er moest brand zijn ontstaan onder een deel van de lading, en nu herinnerde plotseling iedereen zich dat er tallooze groote balen kapok waren ingeladen.

Een paniek dreigde zich van de reizigers meester te maken. Sommigen snelden opnieuw naar de booten, en daaronder bevonden zich ook Jack Crooke en zijn metgezel. De officieren stormden de brug van de campagne af en plaatste zich voor de davits terwijl zij met bleek vastberaden gelaat de van angst uitzinnige passagiers tot kalmte poogden aan te manen.

Maar Crooke, door een buitensporige schrik aangedreven, wierp zich met gebalde vuisten op een der officieren, en brulde: „Uit den weg! Ga uit den weg als je leven je lief is! Ik wil niet levend verbranden aan boord van dit vervloekte schip!”

De officier wilde hem terzijde duwen, maar Crooke hief zijn vuist op en wilde dien met alle kracht op het gelaat van den officier laten neerkomen, terwijl twee stuurlieden uit alle macht de anderen moesten weerhouden, die reeds de touwen wilden losmaken, waaraan de reddingsbooten tusschen de davits hingen.

Plotseling echter voelde Crooke zich met reuzen kracht aangrijpen, als een kind van den grond tillen, en een eind verder op het dek smakken! Het was Henderson, die zich een weg tusschen de opeengepakte, tierende passagiers had gebaad, en den schelm aldus onschadelijk had gemaakt. En nu klonk zijn stentorstem boven het geschreeuw uit: „Wie nog een stap doet zonder het bevel van de officier af te wachten krijgt met mij te doen! Het is maar een onnoozel brandje, en het blusschingswerk is al begonnen, maar als wij in de booten moeten, dan zullen de officieren dat te beslissen hebben, en niemand anders.

De houding en de woorden van den reus misten hun indruk niet. Ondanks zichzelf weken de passagiers wat terug en een aantal matrozen kon nu bij de booten postvatten, om ze desnoods te verdedigen tegen de opdringende, angstige passagiers.

Maar plotseling geschiedde er iets ongewoons, waarop zeker niemand gerekend had. Op het voorplecht vertoonde zich eensklaps een man, ternauwernood gekleed, met een brandend stuk hout, dat als een fakkel vlamde, want het was gedeeltelijk in teer gedompeld. De man schreeuwde als een bezetene, en vertoonde alle kenteekenen van iemand, die waanzinnig is geworden. Hij zwaaide met het stuk hout, en snelde op het geopende luik toe, terwijl hij poogde, de matrozen terzijde te dringen, die reeds bezig waren met behulp van brandblusstoestellen, de vlammen te dooven, die reeds in kracht afnamen. Iedereen begreep dat het werpen van dat brandende stuk hout temidden van de lichtbrandbare lading onafzienbare gevolgen moest hebben.

De kapitein was naar zijn hut gesnel, en kwam terug, gewapend met een geweer dat hij onder het loopen laadde.

Hij stond stil, mikte op den krankzinnige, vastbesloten om hem neer te schieten maar zijn schot faalde. Daaropsnelde hij de campagne op, omdat hij vreesde, een der matrozen te raken.

„Maar sla hem dan toch neer!“ gilte Crooke, die was overeind gekrabbeld, tot de matrozen. Hij zal ons allen doen omkomen! Wat weerhoudt jullie?“

Wat de mannen weerhield was duidelijk genoeg — de krankzinnige hield in de rechterhand een zware revolver!

Men wist blijkbaar niet wat te doen, en de man met zijn fakkel was nog slechts een paar stappen van het geopende ruim verwijderd, schreeuwend als een wild dier, toer er voor de tweede maal een schot klonk.

Iedereen keek omhoog.

Bovenop de campagne stond een man, met het rookende geweer nog in de hand.

Het was Brand, die zoo juist met een goed gemikt schot den gek geraakt en onschadelijk gemaakt had. Een seconde later was de fakkel onder de voeten van eenige schepelingen uitgedoofd.

Een oorverdoovend gejuich ging op, als reactie op de zoeven doorgestane ontzetting.

Men wilde de trap naar de campagne bestormen, om den kranigen schutter geluk te wenschen, maar Brand onttrok zich snel aan deze hulde, door de campagne weer vlug langs een anderen weg te verlaten, na het geweer aan den kapitein terug gegeven te hebben, die hem krachtig de hand had gedrukt.

Het volgend oogenblik klonk een nieuw bevel en het fraaie schip doorkliefde opnieuw de golven, na aan een vreeselijk gevaar te zijn ontsnapt.

Naderhand bleek dat de eigenlijke brand niets te beteekenen had gehad maar dat een zenuwachtig passagier plotseling waanzinnig van schrik was geworden en den brandfakkel had gemaakt.

Crooke was overeind gekrabbeld en had Henderson, die hem deze vernedering had doen ondergaan, een blik vol haat en wraakzucht toegeworpen.

Daarop wilde hij wegsluipen, maar de eerste officier trad op hem toe, en zeide op strengen toon:

„Gij moogt van geluk spreken, mijnheer, dat alles dank zij het doortastend optreden van een Uwer landgenooten zoo goed is afgelopen! En ook willen wij Uw opgewonden toestand en Uw overgrootte vrees in overweging nemen, anders zou ik genoodzaakt zijn, werk van de zaak te maken! Gij hebt een van de officieren bedreigd, en dat in een uiterst gevaarlijken toestand. Ik wil er nu niets meer van zeggen, maar ik keur de handelwijze van den man, die U neersloeg volkomen goed.“

En daarop draaide de officier zich op de hielen om en verwijderde zich, zonder Crooke nog een blik waardig te keuren, die als een

geslagen hand afdroop, en zich bij zijn makkers ging voegen.

Ook Brand had zich uit de voeten gemaakt, maar om een geheel andere reden.

Hij was er volstrekt niet op gesteld, meer de aandacht op zichzelf en daardoor ook op Raffles te vestigen, dan onvermijdelijk was.

Maar op die wijze zou hij er toch niet afkomen!

Men verzocht hem in de hut van den kapitein te komen en daar werd hem zijn naam gevraagd, opdat er rapport van de zaak kon worden gemaakt.

Het was een lastig geval, want wel kon Brand eenvoudig verklaren, dat hij secretaris was van Lord Aberdeen, maar wie kon vooruit zeggen, onder welke omstandigheden Raffles nogmaals de reis over het kanaal zou moeten maken, als de onderneming werkelijk eens spaak liep?

En toch was het, aan den anderen kant, een weinig gewaagd, een valschen naam op te geven, want het was volstrekt niet buitengesloten, dat eenige reizigers aan boord van het schip hem en Mylord kenden, daar zij geen tijd hadden gevonden, zich te vermommen, alvorens zich in te schepen!

En zoo besloot hij, zijn eigen naam op te geven, zonder er echter bij te vermelden, dat hij de secretaris was van den algemeen bekenden Londenschen philanthroop.

Wat Henderson betreft, de reus hield zich eenvoudig schuil, tot het schip op het punt stond, aan te leggen.

Hij had een broertje dood aan alles, wat op openbaarheid geleek, en wat hij gedaan had, zoo vond hij, was volstrekt niets bijzonders!

De boot kwam met een kwartier vertraging aan, maar de reizigers waren veel te dankbaar, dat zij aan een ontzettend gevaar ontsnapt waren, om daar aanmerking op te maken.

De ontscheping had plaats.

Raffles en zijn metgezellen zorgden er voor, Crooke en zijn twee vrienden niet uit het oog te verliezen.

Terwijl Henderson achterbleef om bij het uitladen van de auto toezicht te houden gingen Raffles en Brand de drie mannen achterna, om te zien waar zij den nacht zouden doorbrengen.

In de stad waren reeds alle lichten aangestoken, maar daar de winkels voor het meeren-deel reeds gesloten waren, hadden zij eenige moeite, de drie mannen te volgen, zonder zelf al te zeer in het oog te loopen.

Maar zij behoeften gelukkig niet ver te

gaan, want op het groote marktplein gingen Crooke en zijn twee metgezellen, die zich den weg hadden laten wijzen door een kleinen jongen, een groot hotel binnen.

Hier zouden zij dus den nacht doorbrengen.

Er waren nog wel vier hotels op hetzelfde plein, en Raffles en Brand besloten onmiddellijk, om zelf voor kamers te zorgen in een logement dat juist tegenover het hotel was gelegen, waar Crooke zijn intrek genomen had.

Toen dit alles geregeld was, keerden Raffles en Brand naar de haven terug.

Daar stonden zij een oogenblik stil voor het standbeeld van Michiel Adriaanszoon de Ruyter, flauw door het licht der juist opgekomen maan beschenen.

„Een der grootste en misschien wel de grootste zeeman, dien de wereld ooit heeft gezien, Brand!” zeide Raffles op zachten toon. „Een man, zooals er iedere eeuw slechts eenigen geboren worden. Moed, gepaard met een onwankelbare vaderlandsliefde, wilskracht en een edel gemoed, men vindt het alles in dezen man vereenigd. Gelukkig het land dat zulke mannen onder zijn zonen heeft kunnen rekenen. Ik ben een Engelschman en mocht het dus eigenlijk niet zeggen, maar ik koester voor dezen man een bewondering, welke ik slechts voor weinigen mijner eigen landgenooten gevoel!”

„En Nelson?”

Raffles haalde de schouders op.

„Nelson was ongetwijfeld een zeer kundig zeeman, maar hij heeft nimmer behoeven te strijden tegen zulk een drukkende overmacht als de Ruyter. Kun je mij een voorbeeld uit zijn loopbaan noemen, dat te vergelijken is met den weergaloozen tocht naar Chatham?”

„Het is waar, die tocht is en blijft een wonder van stoutmoedigheid en zeemanskunst.”

De beide vrienden zetten nu hun weg voort en spoedig hadden zij Henderson gevonden, die naast de auto stond, welke zooeven was ontladen.

Hij keek den wagen met de liefde van een moeder voor haar kind na, en was erg uit zijn humeur, omdat er door het hijschen een paar schrammen op het lakwerk waren gekomen.

Zoodra hij de stem van Raffles hoorde, richtte hij zich op, en zeide:

„De wagen is er over het algemeen goed afgekomen, Mylord.”

„Hij zou dus dadelijk weer gebruikt kunnen worden?”

„Zoodra de benzinetank weer gevuld is!”

„Nu, vannacht zullen wij hem niet meer

noodig hebben, mijn vriend!" hernam Raffles.
„Wij blijven hier overnachten."

„Waar moet de wagen gestald worden, Mylord?"

„In de garage van ons hotel op het marktplein. Is er nog genoeg benzine om tien minuten te kunnen rijden?"

„Er is wel voor een uur, Mylord."

„Dan zullen wij er maar heen rijden! Laat mij maar sturen!"

Raffles nam achter het stuurwiel plaats, Henderson ging naast hem zitten en Brand stapte in de auto.

Een kwartier later was de renwagen in de garage van het hotel gestald.

Daar het nog te vroeg was, om zich ter ruste te begeven, maakten Raffles en Brand nog een wandeling door de stad.

„Je schijnt hier den weg te kennen?" vroeg Brand, toen zij zwijgend vijf minuten naast elkander hadden voortgelopen.

„Zooals men den weg kent in een stad, waar men een half dozijn malen eenige uren heeft vertoefd om op een trein te wachten," antwoordde Raffles. „Maar je weet, dat ik een erg sterk ontwikkeld topographisch geheugen heb. Ik zal niet licht den weg vergeten in een vreemde stad, als ik er een paar keeren geweest ben."

„Het lijkt mij een oude schilderachtige stad te zijn, dit Vlissingen."

„Dat is het ook! Het moet dateeren uit de dertiende eeuw en ontstond naast Oud-Vlissingen, dat al in de twaalfde eeuw genoemd werd, maar tot een gehucht van geen beteekenis ineenschrompelde, terwijl het eigenlijke Vlissingen, zijn onmiddellijke buur, een verbazende vlucht nam door zijn gunstige ligging. Als Engelschman zal je de geschiedenis der stad trouwens wel ongeveer kennen. Deze stad, waar wij thans als vreemdelingen loopen, behoorde van 1585 tot 1616 tot de Hollandsche steden, die aan Engeland in onderpand waren gegeven en deswege een Engelsche bezetting hadden. Maar in 1806 werd Vlissingen van Nederland afgescheiden en aan het machtige

Frankrijk afgestaan, waar toen de groote Napoleon den scepter zwaaide. Je kent natuurlijk de geschiedenis van de oorlogen, die toen volgden en waarbij wij tegen het Fransche Keizerrijk of liever tegen Bonaparte streden, aan de zijde van onzen vijand van gisteren! De Engelsche vloot bombardeerde Vlissingen in 1809 met het gevolg, dat een groot deel der mooie oude stad in vlammen opging, onder andere het overschoone stadhuis. Vlissingen had destijds zeer sterke vestingwerken, door Napoleon aangelegd, en sedert jaren geslecht, en op die vestingen was het bombardement ook wel voorzien, maar het gevolg was noodlottig."

„Ik dank je voor je lesje in de geschiedenis, Edward," zeide Brand. „En ik kan niet nalaten, je te bewonderen! Ik moet bekenen, dat ik dit alle sniet, of slechts onvolledig wist! En — hoe staat het nu met deze drukke havenstad?"

„Wel, ik geloof dat de Britsche Regeering de stad dit „pistool op de borst van Engeland" niet ongaarne in het bezit van Engeland zou zien, zooals Gibraltar! Maar ken ik de Hollanders goed, dan zal het daartoe nooit komen, tenminste niet in der minne. Intusschen zou het bezit van Vlissingen in den wereldoorlog, van het allergrootste gewicht voor den geallieerden zijn geweest!"

De beiden vrienden waren onder het spreken op de Noordzee Boulevard gekomen en aan hun voeten kabbelden de golven, glanzend als mat zilver in het licht van de maan.

De schepen lagen stil voor anker, als voorwereldlijke monsters.

Hier en daar pinkte een lichtje.

De groote, electriche lantaarns verlichtten de boulevard helder als de dag.

Zwijgend liepen de beide vrienden geruimen tijd voort.

Eindelijk kregen zij den machtigen vuurtoren in het gezicht, en keken even naar het geweldige draailicht, dat zijn schitterend witte bundels over de kaden en over de zee zwiepte.

Toen keerden zij op hun schreden terug en zochten hun hotel op, waar Henderson wachtte.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD COUPONS

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

NAAR AMSTERDAM.

In de conversatiezaal bevonden zich slechts weinig personen, toen zij daar binnentraden.

De meeste reizigers hadden zich blijkbaar reeds ter ruste begeven.

Raffles had een spoorwegboekje ter hand genomen en bestudeerde de uren van vertrek der groote treinen.

Na eenigen tijd zeide hij, zich tot Brand wendend:

„Als wij veronderstellen, dat de heeren dieven zeer matineus zijn, en haast maken, dan zullen zij den trein nemen, die hier om 5.55 des morgens vertrekt.”

„Wanneer kunnen zij dan in Amsterdam zijn?”

„Om 11.44! Het is een restauratierijtuig, wat men hier te lande een D-trein pleegt te noemen en ik vermoed dat zij dien trein wel zullen nemen, tenzij zij die van 8.52 verkiezen, die tot Roosendaal alle stations aandoet en pas om een minuut voor drieën in Amsterdam aankomt.”

„Is er dan geen latere trein meer?”

„Zeker wel! Nog twee, een om bij twaalf en een omstreeks zes uur in den avond! Wij zullen echter verstandig doen, als wij er maar liever op rekenen, dat onze drie mannen zoo spoedig mogelijk in Amsterdam willen zijn en ons maar eveneens ter ruste begeven, want wij zullen om vier uur moeten opstaan en het is nu bijna elf.”

Niemand had hier iets tegen in te brengen en daarop begaven Raffles en zijn reisgenooten zich naar hun kamers, teneinde door een goede nachtrust de vermoeienissen van de opwindende bootreis te boven te komen.

Maar voor Brand Raffles verliet, vroeg hij hem:

„Dat is waar ook, waartoe hebben we eigenlijk de auto, als wij van den trein gebruik maken?”

„Het is beter, de drie kerels niet uit het oog te verliezen, zoolang wij nog niet zeker weten, dat zij zich naar Amsterdam begeven.” antwoordde Raffles. „Maar niets belet ons Henderson met de auto te laten nakomen! Hij kent den weg voldoende om ons niet noo-

dig te hebben en heel veel Nederlanders spreken voldoende Engelsch om hem terecht te kunnen helpen.”

„Dan heb ik niets meer te vragen, Edward, Slaap wel.”

Klokslag vier uur werd Raffles den volgenden morgen wakker en hij haastte zich, Brand te wekken en vervolgens een bad te nemen.

Het bleek, dat Henderson nog vroeger was opgestaan en reeds in de garage bezig was om den grooten renwagen nogmaals nauwkeurig te inspecteren.

Ondanks het vroege uur bevonden zich thans vrij wat reizigers in de eetzaal, die blijkbaar eveneens van plan waren zich naar het noorden des lands te begeven.

Henderson kreeg zijn instructies en vertrok reeds een half uur voor het uur waarop de eerste sneltrein de Zeeuwsche havenplaats zou verlaten.

Raffles had hem op het hart gedrukt, in Nederland geen sneltreinvaart te ontwikkelen, daar de politieautoriteiten van vrij veel platte-lands gemeenten andere opvattingen omtrent het mechanisch verkeer huldigden dan de Engelschen.

Hij teekende hem de te volgen route voor op een kaartje, hetwelk hij uit een reisgids had gescheurd en schreef den naam van het Amstelhotel voor hem op een stukje papier.

En daarop vertrok de reus, op hoop van zegen, zooals hij zeide, en een weinig uit zijn humeur, omdat hij door elkander gerekend niet veel meer dan zeventig kilometer per uur zou mogen afleggen.

Brand en Raffles begaven zich naar het station maar zij droegen er thans meer dan ooit zorg voor, zich zooveel mogelijk op den achtergrond te houden teneinde niet gezien te worden door de drie Londensche schavuiten.

Het bleek spoedig, dat zij er verstandig aan gedaan hadden vroeg op te staan, want Crooke en zijn beide kornuiten bevonden zich aan het station, de eerste nog altijd gewapend met zijn valies, zijn reispet en zijn gummi-jas.

Van achter het raam in de wachtkamer

verborgen door de vitrages, zagen Raffles en Brand hem instappen, in een coupé der tweede klas.

Zij gingen met een groepje reizigers mee op het perron en stapten aan het einde van den trein in.

Zij hadden eerste klas biljetten genomen van het geld, dat zij in 't hotel hadden omgewisseld en konden dus, als zij verkozen, door den geheelen trein loopen, die uit D-wagens was samengesteld en waarin zich ook een restauratierijtuig bevond.

Juist op het vastgestelde uur vertrok de trein, uit een zestal wagens bestaande.

Raffles en Brand waren echter de eenige reizigers in de coupé en konden dus ongestoord met elkander spreken.

„Zeg mij eens, Edward,” begon Brand, terwijl de trein door het lage land van Zuid Beveland stoomde. „Is Amsterdam de eenige stad waarheen Crooke zich kan begeven, als hij den steen wil laten veranderen?”

„Ik ken tenminste geen tweede, althans niet in Nederland antwoordde Raffles. Misschien zijn te Rotterdam een paar kleine slijperijen, maar de kern van het bedrijf bevindt zich te Amsterdam.”

„Ik kan mij nog steeds niet begrijpen, hoe de kerel het durft te wagen met dien kostbaren diamant te gaan naar een stad, waar juist het diamantvak zoo bloeit en waar men in vakkringen zooveel belang zal stellen in den diefstal van dien kostbaren diamant.”

„Dat is mij zelf ook nog wel een weinig duister, maar indien wij slechts volhouden, zullen wij er wel achter komen.”

„Maar geloof je niet, dat het langzamerhand tijd zal worden, ons uiterlijk te veranderen? De man heeft ons gezien op het bal van den Hertog van Devonport, tenminste daar kan hij ons gezien hebben en vervolgens had hij nog gelegenheid je gelaat op te nemen, toen je hem te Londen volgde, te Queensborough op de boot, te Vlissingen en nu weer in den trein. Ik zeg niet dat hij ons inderdaad gezien en herkend heeft, maar het kan toch ieder oogeblik gebeuren.”

„Ongetwijfeld heb je gelijk, en daarom zullen wij ons, eenmaal in Amsterdam aangekomen, zoo spoedig mogelijk vermommen, maar niet dan nadat wij weten, waar de drie schavuiten hun verblijf hebben.”

„Maar wij hebben niet veel bij ons, om ons uiterlijk te kunnen veranderen,” hernam Brand.

„Laat je dat niet verontrusten. Te Amster-

dam heb ik gelegenheid te over. Ik heb je al eens meegedeeld, dat er in Europa geen hoofdsteden zijn van eenige beteekenis, of ik heb er een soort basis. Een pied-à-terre, een huisje waar ik kan wonen, als ik het wil en waar ik een groot aantal vermommingsbewaars.”

„Maar luister eens even Edward! In den loop der laatste jaren heb je geen gelegenheid gehad, om die schuilplaatsen te bezoeken. Hoe weet je, dat men niet reeds lang een andere bestemming aan de woningen gegeven heeft, die jij gehuurd had?”

„In menig geval is dat inderdaad geschied, Brand en ik heb er verder maar geen werk van gemaakt, al zou het mij natuurlijk leed doen, als door een of ander toeval de geheime bergplaats werd ontdekt, waar ik kleeren en pruiken bewaar. Daarentegen heb ik in enkele steden kleine huizen in een of andere achterbuurt gekocht en onder een valschen naam verhuurd, op een klein zolderkamertje of iets dergelijks na. En de menschen, die daar oorspronkelijk woonden, wonen er hoogstwaarschijnlijk nog.”

„En als die bijvoorbeeld te Amsterdam, de kamer, welke je voor je zelf gereserveerd had eens aan anderen hadden verhuurd?”

„Dan zou ik recht hebben, om het contract te verbreken, mijn waarde, want daarin is uitdrukkelijk gestipuleerd, dat een van de kleine vertrekken steeds vrij moet blijven ten mijnen behoeve.”

„Welke reden kan je daar wel voor hebben opgegeven?”

„O, ik gaf mij uit voor iemand die veel reist en een hekel heeft aan het logeeren in hotels,” antwoordde Raffles glimlachend. „En mijn huurders vroegen niet veel, want zij betaalden een zeer schappelijke huur, en ik moet in eenige hoofdsteden wel beschouwd worden als een soort zonderling daar ik de huur nooit heb opgeslagen.”

„Ja, dan ben je zeker een zeldzame vogel,” hernam Brand lachend. „Een witte Raaf!”

„Ik zou het waarschijnlijk toch niet gedaan hebben, maar ik wil eerlijk erkennen, dat ik in mijn hoedanigheid als „huisbaas” volstrekt niet meer over de tong wilde gaan dan onvermijdelijk was, en daarom heb ik alles bij het oude gelaten. Het meerendeel van de huurcontracten loopt over vijf tot tien jaren.”

„Het klinkt zeer vreemd, Edward, als ik jou over jezelf als huisheer hoor spreken,” hernam Brand hoofdschuddend. „Eigenlijk gezegd heb je er heelemaal niet het type voor.”

„Ik zou mij dan ook waarschijnlijk niet

aan dit beroep gewijd hebben, als het niet in mijn kraam te pas kwam, Brand."

Terwijl de beide vrienden aldus aan het praten waren, stooft de trein in snelle vaart voort.

Hij was Middelburg gepasseerd evenals de stad Goes en nu stoomde hij op Bergen-op-Zoom aan.

Het was een prachtige morgen en de zon was nog pas boven de kim gerezen.

De dauw parelde nog aan bloem en blad en de ochtendnevel trok op boven de weelderige weiden, waaraan de Zeeuwsche polders zoo rijk zijn.

Hier en daar waren de landarbeiders reeds aan het werk op den akker, en de weiden waren als haarware bespikkeld met de bonte vlakken der prachtige koeien, die vreedzaam langs de slooten graasden.

Raffles en Brand hadden geruimen tijd uit het raampje gekeken, onder den indruk van het vredige, rustgevende Hollandsche landschap, waarboven hoog in de blauwe lucht de witte wolken als schepen met volle zeilen schenen voort te stevenen.

Op ieder groot station nam Brand aan het raampje plaats, teneinde zich te overtuigen of Crooke en zijn medeplichtigen den trein soms verlieten.

Zij bleven echter waar zij waren en het was nu wel bijna zeker, dat zij niet zouden uitstappen voor de hoofdstad des lands bereikt was.

Om 8.02 verliet de trein Roosendaal en bijna drie kwartier later stoomde zij het station te Dordrecht binnen.

Het was langzamerhand zeer warm geworden en ook in de eerste klasse coupé's hadden vrij veel reizigers plaats genomen, zoodat de beide vrienden niet meer ongestoord over de zaak konden spreken, die hen naar Nederland had gevoerd.

En nu naderde de trein Rotterdam en stoomde langzaam de Maasstad binnen, vervuld van het daverend geraas van den zwoegenden arbeid aan de uitgestrekte Maaskaden.

De trein reed met donderend gedaver over de viadukten, vanwaar men zulk een eigenaardig gezicht op de „Stad van den arbeid" heeft.

Hij hield pas stil aan het station der Delftsche Poort en hier stapte een vrij groot aantal reizigers uit.

Raffles en Brand hadden zich nu beiden aan een raampje geplaatst en wierpen een

blik op het perron maar zij zagen niets van hun drie landgenooten.

Tien minuten later vertrok de trein weer.

Rij liet de stad vol rook en lawaai achter zich en reed nu door de schoonste gedeelten van Holland langs de beroemde bloembollenstreek naar Haarlem. Daar werd wederom zeven minuten gestopt en nu brak het laatste gedeelte van de reis aan.

En toen de trein Halfweg gepasseerd was, slaakte Brand een half onderdrukten kreet, stootte Raffles aan, en wees door het portier-raampje naar buiten.

Daar aan den overkant van de Haarlemmer Trekvaart, op den straatweg, reed een groote auto en achter het stuurwiel zat een man, dien zij reeds door zijn grootte aanstonds herkenden, ofschoon hij een stofbril droeg, die groot gedeelte van zijn gelaat bedekte.

Het was James Henderson.

Raffles schudde even het hoofd en zeide op zachten toon:

„Die jongen is onverbeterlijk. Ik kan mij niet voorstellen, dat hij minder dan tachtig kilometer per uur heeft gereden."

„En hij houdt onzen trein met gemak bij!" riep Brand uit.

Het was waar. Henderson stooft met een snelheid over den weg, die niet veel kleiner was dan die van een sneltrein, maar nu en dan moest hij zijn vaart minderen bij het passeeren van andere auto's.

Dicht bij Sloterdijk verloren de beide vrienden de auto echter uit het gezicht, daar de wegen hier uiteen liepen.

De trein reed nu langzaam langs de troostelooze, trieste achterhuizen van de volksbuurten der groote stad, waar kleine kinderen speelden op de balconen en waschgoed op de lijnen te drogen hing.

En slechts weinige minuten over den tijd stoomde de trein het Centraalstation binnen.

Nu was het voor de beide vrienden zaak, om zich niet te spoedig te vertoonen, en toch vroeg genoeg bij den uitgang te zijn, wilden zij de drie diamantdieven niet uit het oog verliezen.

Het geluk was hun echter gunstig, want dicht bij den uitgang kregen zij Crooke in het oog, die juist zijn biljet aan het tourniquet afgaf.

Bijna tegelijkertijd verlieten zij het machtige stationsgebouw.

Crooke liep dadelijk op een taxi aan en Brand en Raffles haastten zich om zich ook van een taxi meester te maken.

Gelukkig waren zij in het geheel niet gezien door Crooke en zijn medeplichtigen, die blijkbaar geen oogenblik vreesden, dat zij gevolgd werden.

Raffles greep den chaffeur van den taxi bij den arm en zeide :

„Luister eens, goede vriend, zie je daar die auto ? Rijd hem na, maar zonder dat het al te erg in het oog valt. Ik heb nog niet veel Hollandsch geld bij mij, maar een halve soveign is nog altijd omstreeks vier gulden waard, naar ik geloof. Die kan je gemakkelijk verdienen.

Raffles had dit alles in het Engelsch gezegd, maar de chaffeur scheen hem zeer goed te begrijpen, tenminste hij knikte een paar malen en riep :

„Yes Sir. Yes Sir !”

„Heb ik teveel gezegd ?” vroeg Raffles glimlachend, toen Brand in de taxi stapte. „Zelfs een taxichauffeur verstaat hier Engelsch.”

De wagen zette zich in beweging en reed het Damrak af.

Vervolgens zwenkte hij het Rokin op en reed over de Munt de Vijzelstraat in, passeerden de Weteringschans, volgde over eenigen afstand de Stadhouderskade, sloeg de Jacob van Campenstraat in en hield eindelijk stil voor een oud vervallen huis, niet ver van de Ruysdaelkade.

Naar het scheen werden de drie mannen daar verwacht, want nauwelijks stond de achtervolgde auto stil, of een deur ging open en een man liep haastig op het voertuig toe, opende het portier en scheen de drie mannen te verwelkomen, die daarop met hem in het huis verdwenen.

De chaffeur van de taxi van Raffles, blijkbaar een schrandere kerel, had zijn wagen niet

laten stilstaan, maar deed haar langzaam voorbij het huis rijden, zoodat Brand en Raffles het nummer gemakkelijk konden opnemen, juist toen de huisdeur werd dicht geduwd.

Een eind verder liet de chaffeur zijn taxi stilstaan en wendde zich op zijn zetel om, teneinde nieuwe instructies af te wachten.

Raffles liet het portierraampje zakken en beval :

„Naar het Amstelhotel !”

De man knikte. De taxi zette zich weer in beweging en omstreeks een kwartier later hield zij stil voor het groote hotel.

Raffles en Brand stapten uit, nadat de portier snel was komen toelopen, om de wagen deur te openen en Raffles zond den chaffeur weg, na hem de beloofde fooi te hebben gegeven.

En toen de beide vrienden zich omwendden, stonden zij vlak tegenover Henderson, die daar onbewegelijk stond met de hand aan de klep van zijn uniformpet.

Een weinig verder stond de groote wagen.

Raffles keek den reus een oogenblik strak aan en vroeg toen op strengen toon :

„Mag ik vragen, Henderson, hoe het komt, dat je nu al hier bent ? Ik meende dat je gemiddeld niet meer dan zeventig kilometer per uur zou maken ?”

„Dat was onmogelijk Mylord !”

„Onmogelijk ? Wat vertel je me daar nu ?”

„Werkelijk Mylord, het is zoo. Die snelheid is in verscheidene plaatsen van het land streng verboden. Je mag hier geen zeventig kilometer per uur rijden !”

Raffles keek zijn chaffeur nog even door-dringend aan en verdween toen zoo snel hij kon on het hotel, teneinde hem niets van zijn lachend gelaat te laten zien !

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VII.

DE VERMOMMING.

Raffles en Brand hadden het eigenlijk aan het toeval te danken, dat zij nog kamers in het hotel konden krijgen, want alles was nu midden in het reisseizoen stampvol.

Maar een schatrijke Amerikaan, die met zijn dochter reisde en drie kamers gehuurd had, was dienzelfden morgen ernstig ongesteld geworden en naar een ziekenhuis vervoerd.

Voor Henderson werd nog een zolderkamertje gevonden, en zoo waren de drie Engelschen althans geborgen, daar Raffles anders zou zijn aangewezen op een verblijf in het armelijke zolderkamertje van zijn eigen huis ergens in de oude stad.

Het liep nu tegen het lunchuur en na zich te hebben opgeknapt, begaven de twee vrienden zich naar de eetzaal, vanwaar men een zeer schoon uitzicht geniet over den prachtigen Amstel, waar het op dit oogenblik wemelde van roeiboortjes en motorjachten.

Zij zochten een stil hoekje op, waar zij ongestoord konden praten en Brand begon:

„Hebben wij er wel verstandig aan gedaan, het huis in de straat waar wij zoeven geweest zijn, onbewaakt te laten?”

„Ik geloof niet, dat de kerels zoo haastig te werk zijn gegaan, dadelijk nadat zij zijn aangekomen,” antwoordde Raffles, „en bovendien, wij moeten ons nu vóór alles vermommen. Ik weet, dat daar eenige uren mee zullen heengaan, maar daar is niets aan te doen. Ik mag tot geen prijs de kans loopen, dat ik hier als Lord Aberdeen herkend en ontdekt word.”

„Waar bevindt zich dat huis van je?”

„Aan één van de oude Burgwallen! Het is daar een bij uitstek schilderachtige buurt en de meeste huizen zijn daar ouder dan vier of vijf eeuwen. Het krioelt daar van kronkelende steegjes, die op sommige punten een waar doolhof vormen en waar men zich des nachts liever niet alléén en zeker niet ongewapend moet wagen. Het heet daar de Zeedijk, ofschoon

die beruchte straat in het geheel geen dijk is en de zee tamelijk ver is te zoeken. De naam is al zeer oud, en dateert waarschijnlijk uit de allereerste jaren van het bestaan dezer stad, dat wil zeggen uit het begin der dertiende eeuw.”

„Maar kan je daar naar toe gaan, zooals je thans gekleed bent?”

„Daar is niets aan te doen, het gaat nu eenmaal niet anders! Maar ik heb mijn huis goed uitgezocht, het heeft twee ingangen, een aan de Burgwal in kwestie, en een ander op den hoek van een steeg, waarvan ik den naam wel ken, maar dien ik werkelijk niet kan uitspreken. Het is in elk geval in de buurt van een merkwaardig oud plein, waar zich een fraaie kerk verheft.”

Op dit oogenblik kwam er juist een kelner, met zijn schalen aandragen en de vrienden veranderden het onderwerp van hun gesprek.

Zij aten snel en daarop werd Henderson gewaarschuwd, die hen met de auto moest rijden.

Het was omstreeks half twee, toen de wagen zich in beweging zette, thans echter bestuurd door Raffles, die in Amsterdam voortreffelijk den weg kende.

Hij stuurde den wagen langs den Binnen Amstel, reed de Blauwbrug over, volgde de Amstelstraat, stak de Munt over en reed langs het Rokin tot aan den Dam, om vervolgens de Warmoesstraat in te slaan.

In vijf jaren was Raffles hier zeker niet geweest en toch vergiste hij zich geen enkele maal en scheen hij zich in deze vreemde stad evenzeer thuis te voelen als in de City van Londen.

Dicht bij de St. Annastraat liet hij de auto stilhouden en zeide tot Henderson: „Hier wacht je op ons, James, totdat wij terug gekeerd zijn — vermomd wel te verstaan. Je zult ons herkennen aan het wachtwoord.

Misschien duurt het een uur, maar ik hoop korter! Als je soms hier niet mag blijven staan en een agent zegt je om op te rijden, wees dan vooral niet brutaal of halsstarrig, zooals je maar al te vaak geneigd bent, tot mijn leedwezen, en voeg je naar de bevelen van den man, anders zou je mijn plannen in de war sturen. Zorg er evenwel voor, dat je de straat, waarin we nu zijn, nimmer verlaat! Je kunt haar mijnentwege geheel teneinde rijden, maar pas een kwartier verder zal je gelegenheid hebben om den wagen te laten keeren. Heb je mij goed begrepen?"

„Volkomen Mylord!" antwoordde Henderson.

De vrienden knikten hem nog eens toe en liepen haastig de St. Annastraat in. Halverwege deze straat, inderdaad weinig meer dan een steeg, sloegen zij een dwarsstraatje in en bereikten het Oude-Kerksplein.

„Wij zijn hier nu in het alleroudste gedeelte van de stad, Brand," zeide Raffles, „en er zijn hier gedeelten, die reeds van 't jaar 1400 moeten dateeren. De Burgwal, waarop wij ons thans bevinden, is zeker een der oudste van de stad."

„Het is hier een buitengewoon achilderachtige buurt," riep Brand opgetogen uit. „En hoe schoon is de kerk! Wat ligt die gracht daar rustig en hoe mooi zijn die oude geveltjes."

„Ja, Brand, en toch zijn we hier in één der wijken, waar de misdaad en de ontucht zeker het weligst tieren. Hier bevindt zich een waar netwerk van sloppen en stegen, waar slechts weinigen goed den weg weten, een groot aantal huizen, groot als kazernes, met ontelbare gangen en trappen, welke men pas na jaren goed leert kennen en waar zich meestal het gespuis verborgen houdt, dat door de politie gezocht wordt."

„Men zou het niet zeggen, als men daar die mooie gracht zoo rustig ziet liggen, alsof zij sluimert," antwoordde Brand.

De twee vrienden waren nu om de kerk heen geloopt en bereikten de Bierkade. Zij volgden deze tot de hoek van een zeer smalle, morsige straat bereikt was, en plotseling trad Raffles het hoekhuis binnen, waarvan de deur openstond.

De twee vrienden bevonden zich in een donker portaal, waar schemerachtig het begin van een eikenhouten trap was te zien, waarvan de treden door een veelvuldig gebruik geheel waren uitgesleten.

Ergens klonk kindergekrijsch en daarboven uit gilde een kijdende vrouwenstem, die door

een bassende mannenstem beantwoord werd.

Zonder te wachten, tot er soms iemand zou verschijnen, begonnen de beide mannen de trap te beklimmen, waarbij zij zich moesten vasthouden aan een rafelig, vet touw, bij wijze van leuning.

Ondanks den helderen zonneschijn daarbuiten was het hier zoo donker, dat men nauwelijks een meter vooruit kan zien, en Brand moest dan ook nu en dan de hand uitsteken, om zich te vergewissen, dat Raffles nog altijd voor hem uit liep.

Men kwam eenige personen voorbij op de duistere portalen, maar niemand nam notitie van hen.

Zoo bereikten zij tenslotte de vierde verdieping waar Raffles stilstond, en een sleutel uit zijn zak haalde.

Hij stak dezen in het slot van een half scheef gezakte deur en nu traden de twee mannen een vertrek binnen, dat zijn licht ontving door een klein venster, hetwelk uitzicht gaf op een kleine binnenplaats, waar de zon zelfs op dezen heerlijken zomerdag moeite had door te dringen.

Raffles schoof het gordijn een weinig terzijde en nu kon Brand zien, dat hij zich in een klein vertrek bevond, slechts zeer schaars gemeubeld, met een ijzeren ledikant, een tafel en een paar stoelen.

Raffles verloor geen tijd, maar trad op een der wanden toe, en tastte daar even over het verschoten behang rond.

Eensklaps sprong er een smalle deur open, die een diepe schoorsteennis bleek te verbergen, die vol dozen stond, terwijl een aantal kleederen en uniformen aan de muren hing.

Om in deze eigenaardige kast te komen, moest men op een stoel gaan staan, en van dat meubel nog een stap naar boven doen, want de drempel van de kastdeur bevond zich bijna twaalf decimeter van den grond.

„Wat zeg je wel van mijn kleine bergplaats?" vroeg Raffles glimlachend.

„Uitstekend ingericht en goed verborgen!" antwoordde Brand. „En wat zullen wij nu aantrekken?"

„Ik geloof, dat wij het verstandigst doen, als wij ons zoo weinig opvallend mogelijk kleeden, zoodat wij overal kunnen komen, vooral in de volksbuurten, zonder dan met in het bijzonder op ons let. Dus geen uniformen, en geen opzichtige kleeren. Het beste lijkt mij gewone arbeiders plunje."

„Ik heb er vrede mee!"

En nu begonnen zich de mannen in allerijl te vermommen.

Zij zochten een stel eenvoudige kleederen uit, en trokken die over hun eigen goed aan, na hun boorden te hebben afgedaan.

Zij veranderden het een en ander aan hun gelaat, zoodat zij niet spoedig herkend zouden worden, en sloten daarna de kast zorgvuldig.

Dit alles had ongeveer een half uur geduurd.

De gordijnen werden weder dichtgeschoven en de twee mannen verlieten het vertrek, waarvan Raffles de deur weer sloot en den sleutel in zijn zak liet glijden.

Zij daalden de smalle, steile trap weer af, maar sloegen op de eerste verdieping een anderen weg in en kwamen in het achterhuis langs een tweede trap, die rechtstreeks met een wrakke deur op een oud, smal grachtje uitkwam.

Niemand, die hen had kunnen zien, zou ook maar een seconde hebben kunnen gelooven, dat die twee eenvoudige lieden, die er uitzagen als goed betaalde werklieden, dezelfde personen waren, die als deftige vreemdelingen het huis waren binnengetreden.

De ringbaard van Raffles deed hem gelijken op een werkbaas of opzichter en Brand kon zeer goed doorgaan voor een electricien of iets dergelijks.

Zonder zich te overhaasten, liepen de beide mannen denzelfden weg naar de Warmoesstraat weer terug, waar zij Henderson zagen aanrijden.

De auto stond stil op een haast onmerkbaar oogknippen van Raffles.

Deze noemde het wachtwoord en zeide toen:

„Ik hoop, dat je niet met de politie aan den stok hebt gehad, James.”

„Het had niet zoo veel gescheeld, Mylord!” antwoordde Henderson grimmig. „Ik mocht hier in het geheel niet stilstaan!”

„Daarvoor had ik je gewaarschuwd! En nu maar snel naar het hotel, stal de auto, zeg den portier dat mijnheer Brand en ik een toertje maken in den omtrek en wacht dan verder mijn instructies af.”

Henderson knikte den gewaanden werkman even toe, alsof deze een goede kennis van hem was, en reed weg.

Raffles echter wenkte een huurauto, die juist voorbij reed.

Amsterdamsche chauffeurs zijn er niet aan gewend, dat arbeiders in hun werkplunje van hun voertuig gebruik maken en daarom keek de man de twee werklieden een weinig wantrouwend aan, alsof hij meende voor den gek gehouden te worden.

Maar toen Raffles hem een paar guldens liet zien, begreep de chauffeur dat men hem inderdaad noodig had.

„Wij zijn Engelsche arbeiders!” begon Raffles, met opzet zijn eigen taal gebruikend, om vervolgens den zin nog eens in het Hollandsch te verhalen. „Wij werken hier aan den bouw van de fordabrieken. Wil je ons naar de Jacob van Campenstraat rijden?”

„Stap maar in!” antwoordde de chauffeur.

Raffles en Brand namen in de auto plaats en het voertuig reed weg.

Twintig minuten later stond het stil op den hoek van de genoemde straat en de Ferd. Bolstraat.

Daar verlieten Raffles en Brand de taxi, de chauffeur kreeg een goede fooi, en reed met een vergenoegd gezicht weg.

De beide vrienden liepen, met de handen in de zakken, de Jacob van Campenstraat in en wie hen daar zoo zag slenteren, zou geen oogenblik op de gedachte zijn gekomen, dat die beide mannen Engelschen waren, maar er gerust een eed op hebben durven doen, dat hij Amsterdamsche werklieden voor zich had, die hier volkomen thuis waren.

Tegenover het huis, waar Jack Crooke en zijn beide handlangers een oogenblik geleden waren binnen gegaan, bevond zich een klein cafétje, hetgeen Raffles reeds dadelijk had opgemerkt en dat een voortreffelijken waarnemingspost vormde. Zij traden daar binnen en namen voor het raam plaats.

HOOFDSTUK VIII.

EEN MISLUKTE SCHURKENSTREEK.

De waard kwam toelopen en trachtte een praatje aan te knopen met de gewaande arbeiders, maar toen hij bemerkte dat hij met Engelschen te doen had, trok hij zich vrij spoedig terug, na een paar woorden in de taal van Shakespeare te hebben gebrabbeld, die

evengoed Chineesch hadden kunnen zijn.

Er bevonden zich slechts weinige personen in het kleine cafétje, dat er ook verre van aantrekkelijk uitzag, donker en laag van verdieping als het was. Spoedig hadden de beide vrienden een glas bier voor zich en door de

tullen gordijnen hielden zij hun blikken onafgebroken gevestigd op de ramen aan de overzijde.

Ze waren reeds aan hun tweede glas bier bezig, toen zij eindelijk iets ontdekten in den vorm van één van Crookes handlangers, die zich een kort oogenblik voor het raam vertoonde, maar door één der anderen haastig naar achteren scheen te worden getrokken.

Het was duidelijk: de diamantendief was er volstrekt niet op gesteld, zich méér te laten zien, dan noodig was, zelfs niet in deze stad, waar men toch zeker zijn spoor niet gevolgd zou zijn.

„Het is nu wel zoo goed als zeker, dat Crooke zich met opzet voor het bal van Devonport heeft laten aannemen, omdat daar de Radjah van Sholapur met zijn prachtige diamanten zou komen, en op behendige wijze den diamant gestolen heeft, begon Brand. „Er is echter een ding, waarvan ik niet veel begrijp. Wat had hij te maken met die vrouw op straat?”

„Dat lijkt mij nog al eenvoudig, Brand,” antwoordde Raffles glimlachend. „Die vrouw had op dat oogenblik den diamant. Crooke wist natuurlijk zeer goed, aan welk gevaar hij zich blootstelde, als de diamantendiefstal ontdekt werd, en daarom heeft hij zich gehaast, onmiddellijk nadat hij den diamant geroofd had, dezen ter hand te stellen aan de vrouw, die buiten het huis stond te wachten. Misschien heeft hij den diamant eenvoudig in een zakdoek gewikkeld en dien uit het raam laten vallen.”

„Ja, zoo zal het wel gegaan zijn. Nu zou ik alleen nog maar willen weten, wat die kerels hier eigenlijk komen uitvoeren.”

„Dat zullen wij spoedig genoeg ontdekt hebben,” antwoordde Raffles, „als wij slechts geduld weten te oefenen. Het is aan geen twijfel onderhevig, of de man die in dat huis woont weet alles van de zaak af en moet hun op een of andere wijze van dienst zijn, maar hoe, dat weet ik natuurlijk niet.”

De beide vrienden moesten ruim een uur op hun observatiepost blijven en de kroeghouder begon zich reeds een weinig te verwonderen, wat die Engelsche arbeiders zoo lang in zijn café te zoeken hadden.

Maar omstreeks vijf uur ging de deur van het huis aan de overzijde open en er verschenen twee mannen, Crooke en de man die in het huis woonde, een kerel met een tamelijk gemeen gezicht, ofschoon hij op dit oogenblik keurig was aangekleed en een boord, slobkousen en glacé handschoenen droeg.

Raffles en Brand gaven hen geen gelegenheid om zich al te ver te verwijderen, maar dronken hun glas uit en betaalden.

Toen zij op straat kwamen, sloegen de beide mannen juist om den hoek van de Ferdinand Bolstraat.

Er kwam een tram aanrijden, en Crooke en zijn metgezellen sprongen er op.

Het geschiedde zoo snel, dat de tram reeds was weg gereden voor Raffles en Brand gelegenheid hadden om op hun beurt op het voertuig te sprongen.

„Er is niets aan te doen, mijn jongen. Wij zullen die tramlijn maar volgen, ik zie in het geheel geen auto en het heeft geen doel om hier te blijven wachten tot er zulk een voertuig nadert. Wij zijn onhandig geweest, dat is alles.”

In snellen pas begonnen Raffles en Brand de tramlijn te volgen.

Het was zeer druk op dat uur in deze volkrijke buurt, en wanneer Crooke en zijn metgezel de tram hier ergens hadden willen verlaten, dan zouden zij zeker ongemerkt in het gewoel hebben kunnen verdwijnen maar juist kwam er een onbezette taxi aanrijden waarop Raffles aanstonds beslag legde.

„Waarheen?” vroeg de chauffeur.

„Volg de tramlijn, maar rijd zoo vlug als je kunt,” zeide Raffles in zijn beste Hollandsch.

De man haalde de schouders op en de auto reed weg.

Maar voor de nieuwe Amstelbrug stond zij stil. De chauffeur draaide zich op zijn zetel om en vroeg: „Hoe moet ik nu verder?”

„Altijd maar de tramlijn volgen,” antwoordde Raffles.

„Heel best, maar de lijn gaat hier naar twee kanten en aan den anderen kant van de brug nog eens.”

Raffles en Brand keken elkander aan.

Dat was iets, waarmede zij geen rekening gehouden hadden. Maar plotseling begonnen de oogen van den Grooten Onbekende de schitteren — er was hem iets ingevallen.

„Zeg eens, goede vriend,” zeide hij, terwijl hij opstond en op het voorbankje leunde ten-einde zachter te kunnen praten. „Kun je mij ook zeggen, of er hier ergens een diamantslijperij in de buurt is?”

„Dat zou ik je verzoeken!” riep de chauffeur op trotschen toon. „Nooit van Van Dam gehoord?”

„Eerlijk gezegd neen, chauffeur,” antwoordde Raffles, die er natuurlijk wel degelijk van gehoord had, „ligt de fabriek dan aan een tramlijn?”

„Ja, dan moeten we rechts afslaan.”

„Doe dat dan, maar rijd niet geheel door tot de fabriek! Ik moet een paar kennissen verrassen en zij mogen mij niet te vroeg zien.”

Voldaan nam Raffles weer plaats en de taxi reed den Amsteldijk op.

„Is het nu in orde?” vroeg Brand, die van het geheele gesprek niet veel begrepen had.

„Dat geloof ik haast wel, Brand!”

De twee vrienden hadden weinig tijd, te genieten van den aanblik, welken de Amstel op dien heerlijken zomermiddag opleverde, want reeds vijf minuten later stond de taxi en stil de chauffeur zeide:

„Hier hebt U het oude stadhuis van Nieuwer Amstel, en als U het boekje hier omgaat, ziet U, rechts de fabriek van roode steen, en met een groot hek er voor. U kunt zich onmogelijk vergissen.”

„Dank je wel chauffeur. Wanneer gaat die fabriek uit?”

„Over een minuut of tien.”

Raffles en Brand stapten uit, en de chauffeur kreeg een fooi, waarop hij zeker niet gerekend had.

De twee mannen liepen voort en een oogenblik later zagen zij tot hun vreugde dat de rit niet vruchteloos was geweest — daar liepen Crooke en zijn vriend langzaam op en neer, blijkbaar op iemand wachtend.

Raffles en Brand stelden zich verdekt op en ongeveer tien minuten later werden de hekken geopend, en kwamen de slijpers, snijders en klovers naar buiten helaas heel wat minder in tal dan vroeger!

Crooke en zijn metgezellen hadden zich verdekt bij een der hekken opgesteld en toen de stroom begon te verminderen, zagen Raffles en Brand, dat zij een derden man bij zich hadden, die met een klein pakje in de hand zoo juist de fabriek had verlaten.

Het was een jonge man, hoogstens twintig of twee en twintig jaar.

Hij scheen eenigszins verbaasd te zijn, de twee mannen daar te vinden, die hij geen van beiden scheen te kennen.

Raffles en Brand zagen hoe zij een oogenblik met elkander spraken en daarop gezamenlijk heengingen.

Raffles liet hen voorbij gaan, en begon hen toen te volgen.

„Wat zou dat nu toch beteekenen?” vroeg Brand zachtjes.

„Ik geloof dat ik al een weinig licht begin te zien, Brand.” antwoordde Raffles. „Die

jonge man is zeker een hoogst bekwaam werkman.”

„Waarom denk je dat?”

„Omdat Crooke zich juist tot hem wendt; ik denk dat zijn makker wel eens van dien diamantslijper gehoord heeft, het is ook duidelijk, dat de dieven, als zij den diamant veranderd willen hebben, zich veel beter tot den werkman kunnen wenden dan tot den patroon.”

„Maar dan zou die jonge man dus medeplichtige moeten worden,” riep Brand uit.

„Wie zegt ons, dat hij het werk vrijwillig zal doen? hernam Raffles.

Brand keek zijn vriend aandachtig en vragend aan, maar Raffles had zijn pas versneld, vast besloten, om ditmaal het wild niet meer uit het oog te verliezen.

Hij stapte tegelijk met hen op een tram, zoo vol, dat men er zich nauwelijks in bewegen kon.

Op de Munt stapten de drie mannen van de tram en Raffles en Brand deden desgelijks.

Het drietal ging de Kalverstraat in en trad in een Bodega binnen.

Daar Raffles en Brand in hun kleeding moeilijk hetzelfde konden doen, bleven zij geduldig wachten.

Drie kwartier later kwamen Crooke en de beide andere mannen weder te voorschijn en nu richtten zij hun schreden naar het Rembrandtplein, waar zij een der groote restaurants binnengingen, waarschijnlijk om er te dineeren.

De twee vrienden overtuigden zich door een blik door de groote spiegelruit, dat dit inderdaad het geval was, en besloten toen, ze'f iets te nuttigen in een kleiner café, daar naast gelegen.

Zij haastten zich echter, want zij wilden het drietal niet uit het oog verliezen.

Weder buiten gekomen, moesten zij nog een half uur wachten, voor het drietal naar buiten kwam.

De jonge diamantbewerker zag er een weinig opgewonden en rood uit. Hij had blijkbaar meer wijn gedronken, dan hij eigenlijk kon verdragen.

Met Crooke en den anderen man liep hij de Amstelstraat in en daarop gingen zij een schouwburg binnen.

„Zoo, zoo!” mompelde Raffles, „de heeren zullen den avond verder aangenaam doorbrengen. Nu, dan blijft ons niets anders te doen, dan Henderson te waarschuwen. Ik heb een idee, dat wij zijn hulp goed kunnen gebruiken.”

Hij trad een sigarenwinkel binnen, kocht wat sigaretten en telefoneerde Henderson.

En vervolgens kocht hij voor zichzelf en Brand een paar plaatsen in het zelfde theater waar de drie pretmakers zoeven waren binnengegaan.

Een half uur later zagen zij Henderson binnentreden, die door den suppoost door de zaal werd geleid, en eindelijk een plaats scheen te vinden, niet ver van Raffles en Brand af.

Het duurde eenigen tijd, voor de reus hen had ontdekt.

Raffles zorgde, bij het einde van de voorstelling bij den zaaluitgang te staan, terwijl Brand reeds voor een huur-auto was gaan zorgen.

Dit bleek een goede maatregel, want de drie mannen, die zij achtervolgden stapten eveneens in een taxi en weer begon de rit door Amsterdam.

Thans echter was Henderson in gezelschap van Raffles en Brand en werd nu met eenige woorden op de hoogte gesteld.

De auto hield ongeveer vijftig meter van die der drie achtervolgden in de Jacob van Campenstraat stil.

Het was bij twaalf en er was hier reeds geen sterveling meer te zien.

Raffles en zijn metgezellen waren snel uitgestapt en zonden de auto weg.

„Ik vertrouw de zaak in het geheel niet,” mompelde Raffles, toen hij de drie mannen had zien verdwijnen in het huis van Crooke's medeplichtige. „Kom vrienden, wij zullen er spoedig bij moeten zijn. Wij zullen door het naastgelegen huis trachten binnen te dringen, over het dak.”

„Maar wat verwacht je dan eigenlijk wel?” vroeg Brand.

„Ik verwacht, dat die schurken den jongen man met geweld zullen dwingen den steen te veranderen. Kom, laten wij wat voortmaken!”

De drie mannen snelden voort, en hielden stil voor het naastbijgelegen huis.

Het eenvoudige slot van de huisdeur te openen, beteekende voor een man als Raffles minder dan niets. Een paar minuten later hadden de drie mannen den zolder bereikt.

Zij klauterden door het dakvenster op het platte dak, en bijna aanstonds vernamen zij een zacht gonzend geluid.

„Wat zou dat zijn?” vroeg Brand verwonderd.

„Dat is het snorren van een kleine motor, Brand, en die motor brengt hoogstwaarschijnlijk een diamantmolen in beweging. Kom

spoedig, ik verkies niet dat zij den steen verknoeien!”

Zij kropen een eind verder tot het volgende huis, en daar boog Raffles zich voorover. Plat op den buik liggend wierp hij een blik door de kier van het gordijn, dat het raam van een verlichte zolderkamer afsloot.

Hij zag daar een jongen man, die in zijn hemdsmouwen met een doodsbleek gelaat over de sneldraaiende schijf van een diamantmolen gebukt stond.

De prachtige diamant van den Radjah lag naast hem en op een klein gascomfoor lag de slijptang, waarvan de dop gewarmd moest worden, om aanstonds den diamant te ontvangen.

Links en rechts naast hem stonden vier mannen, waarvan er een een revolver in de hand hield, terwijl de anderen met pioertendooders gewapend waren.

De geheele toeleg was nu duidelijk. De jonge diamantslijper was hierheen gelokt, om hem desnoods onder bedreiging met den dood den diamant een anderen vorm te laten geven.

De schurken rekenden er zeker op, dat hij het later toch niet zou durven zeggen, daar hij geen enkelen getuige had, en men wel niet zou gelooven, dat hij onder dwang had gehandeld.

Raffles aarzelde geen oogenblik.

Hij trok zelf zijn revolver, gaf zijn beide vrienden een wenk, liet zich in de dakgoot zakken, en daarop duwden hij en Henderson, die hem gevolgd was, plotseling het dubbele venster open en sprongen naar binnen.

Met een onwillekeurig gebaar had Crooke dadelijk de hand naar den diamant uitgestoken, maar Raffles velde hem neer en greep den steen.

De man met de revolver wilde van zijn wapen gebruik maken, maar hij had er den tijd niet toe, want Raffles greep hem om het middel en wierp hem als een oud vod in een hoek, terwijl Brand tenslotte de twee andere mannen met zijn revolver in bedwang hield.

Dit alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat de diamantdieven nog niet begrepen, wat er eigenlijk was voorgevallen, toen Raffles reeds weer bij de deur stond en zeide:

„Neem mij niet kwalijk, mijne heeren, dat ik tusschen beide ben gekomen, maar ik heb er een hekel aan als men met diamanten knoeit. Ik zal dezen steen maar in beslag nemen! Wat U betreft, mijnheer Crooke, ik zou U aanraden, voorloopig de Londensche lucht te vermijden.”

Daarop wendde hij zich tot den jongen man, die bleek en bevend zijn jas weer had aangetrokken en zeide op ernstigen toon in goed Hollandsch :

„Dit moge U een lesje zijn, om niet voetstoots vreemdelingen te volgen, die zich als uw vrienden voordoen en om niet te veel te drinken. Ga ons nu voor, dan zullen wij U in veiligheid brengen! Gij kunt natuurlijk bij de politie aangifte doen, als gij verkiest, maar dan hopen wij reeds lang uit de voeten te zijn.”

De jonge diamantslijper sloop schuw het vertrek uit, waarvan Raffles de deur van buiten op slot draaide.

Zij snelden de trappen af, en bereikten ongedeerd de straat.

Daar gekomen zeide Raffles tot den jongen diamantbewerker :

„Gij gaat rechts, wij gaan links!”

En terwijl de jonge man zich haastig verwijderde, verdwenen Raffles en zijn metgezellen snel in de duisternis.

Op een eenzame plek ont deden zij zich van hun vermomming en om één uur in den nacht kwamen zij aan het Amstelhotel aan, als de rijke, deftige Engelsche touristen, die zij geweest waren.

De volgende aflevering bevat :

De kostbaarheden van Keizerin Tzoe-Hsi

VERSCHEENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Voor België:
2 francs.

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelmwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN

14 KARATAATS GOUD

REEDS VANAF

BATCO DE WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL OP Elk ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

CLYSMA N^o30 1 1/4 ct ||| **NORTH STATE** 1 1/4 ct
MAVRIDES 1 1/4 ct ||| **GOLDDOLLAR** 1 ct
MASPERO N^o2 1 1/2 ct ||| **PIRATE** 1 ct
BRISTOL 1 ct ||| **FLAG** 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaie ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 GRATIS PUNTEN **BON** voor 5 gratis punten en ringen catalogus te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.
Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam:
Adres:
Stad:

Gelieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénszelfde adres wordt slechts een dezer bons geaccepteerd

MARY LAYLOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDWYN-MAYER ARTISTEN